

EUCHARISTICKÁ HODINA

Eucharistická hodina

Duchovní společenství adorátorů
Diecéze ostravsko-opavské

Osobní knížka
člena společenství

.....
Jméno a příjmení

.....
Datum přijetí

.....
Vystavil

1. je duchovní společenství věřících. Členství vzniká zapsáním do matriculární knihy členů, která je vedena na biskupství. Každý přijatý člen obdrží osobní knížku člena. Společenství nemá právní subjektivitu. Pokud člen zemře, prosíme pozůstalé, aby jeho úmrtí oznámili na Biskupství ostravsko-opavské.
2. Společenství navazuje na historická sdružení a eucharistická bratrstva, která v historii existovala ve více jak třech stech farnostech olomoucké arcidiecéze.
3. Členové společenství se snaží prožít půl hodiny s Pánem Ježíšem u svatostánku každý týden, minimálně však jednou za měsíc. Žádné konkrétní modlitby nejsou závazné. Členská knížka nabízí několik adoračních pobožností a jednotlivých modliteb, z nichž si může každý vybrat. Stejně

Odpustky nejsou odpuštěním hříchů, ale časných trestů za ně a pomáhají k očistění od zhoubného lpění na tvorech vyvolaného hříchem. Jde o snahu úplně svléknout „starého člověka“ a obléknout „nového člověka“ (srov. Ef 4,24) prostřednictvím skutků milosrdenství a lásky, ale i modlitbou a různými kajícími úkony (srov. KKK 1472–1473). Ve starých

tak může číst úryvky z Písma, zvláště z evangelií, a rozjímat o nich, nebo se modlit vlastními slovy, či jen mlčky prožívat Boží blízkost, hledět na Ježíše skrytého ve svátosti oltářní a vědět, že on se dívá na nás.

4. Členové se snaží růst v osobním přátelství s Pánem Ježíšem. Těší se na důvěrné chvíle s ním v modlitbě, ale myslí na něj i přes den při své práci. Snaží se mu líbit celým svým životem. Protože Eucharistie uchovávaná ve svatostánku je plodem nejsvětější oběti mše svaté, snaží se podle svých možností být na mši svaté častěji, než je povinné.
5. Aby jejich láska nebyla planým citem, snaží se sloužit Pánu Ježíši v potřebných se stejnou láskou, s jakou klečí u svatostánku. Když svatý Petr třikrát vyznal Pánu Ježíši: miluji tě, vždy ho Pán poslal pást své ovce. Chtěl, aby svou lásku ukázal činy. Blahoslavená Matka Tereza z Kalkaty říkala,

modlitebních knihách se uváděl u některých modliteb počet dnů (např. 300 dní odpustků). Nejde o dny v očistci, protože na věčnosti se nepočítají dny, ale o jakousi náhradu za kdysi udělované veřejné pokání. V pomůcce pro zpovědníky od sv. Metoděje Staroslověnský penitenciel čteme např.: „Přisahá-li kdo křivě, sedm let ať se kaje. Zbaví-li se některá žena dítě-

že její řád je kontemplativní, protože po ranní chvíli s Ježíšem v modlitbě celý den slouží Kristu v nemocných, které ošetřují. Členská služba Ježíši v potřebných začíná doma péčí o děti, nemocné či staré, může se rozvíjet v dobrovolnické službě Charity či farnosti, může to být i péče o kostel. Jde o to, aby tato služba byla opravdovým a vědomým projevem lásky k Ježíši. Členové se snaží aspoň o půl hodiny takové služby za týden.

6. Za každou půl hodinu adorace před svatostánkem (výstav není podmínkou) může získat plnomocné odpustky pro sebe nebo pro duše v očistci, pokud je v milosti posvěcující, byl ten den u svatého přijímání, aspoň v té chvíli nemá zálibu v žádném hříchu, ani lehkém, a přidá jakoukoliv modlitbu na úmysl Svatého otce. Aspoň jednou měsíčně přistupuje ke svátosti smíření.
7. Nemocní, kteří nemohou do kostela, mohou plnit členskou povinnost ado-

te potratem, tři léta at' se kaje o chlebě a vodě. Opije-li kdo svého přítele na posměch, at' se oba postí sedm dní. Zahubí-li někdo člověka otrávením, sedm let at' se kaje, tři z nich o chlebě a vodě. Ukradne-li co nepatřného, tři roky at' se kaje.“ Tyto posty se později nahrazovaly modlitbami.

race a získávat stejné milosti, pokud se snaží adorovat aspoň na dálku, z domova nebo ze svého lůžka.

8. Společenství považuje za své hlavní svátky Slavnost Těla a Krve Páně, adorační den prožívaný v každé farnosti jednou za rok a bdění s Pánem v Getsemanské zahradě na Zelený čtvrtek po obřadech a u Božího hrobu na Velký pátek a Bílou sobotu.
9. Biskup nebo pověřený sekretář sdružení slouží začátkem každého měsíce mši svatou za živé a zemřelé členy. Také členové se modlí za sebe navzájem i za zemřelé členy.
10. Je-li ve farnosti více členů, snaží se o společné klanění, nebo si rozdělují služby tak, aby mohl být kostel častěji otevřený pro další věřící. V takovém případě si mohou zvolit vedoucí/ho své skupiny. Volbu opakují každý rok.
11. Duchovní společenství je svěřeno pod mocnou ochranu diecézní patronky svaté Hedviky, a také svatého Jana Sarkandra, který jako farář v Holešově s velkou vírou v Kristovu přítomnost v Eucharistii, vyšel v čele svých věřících s monstrancí v ruce vstříc vojskům, která chtěla město zničit. Vojsko změnilo směr a město bylo uchráněno.

Kéž Pán Ježíš provází mimořádnou přízní a zvláštním požehnáním všechny, kteří na jeho pozvání k osobnímu přátelství odpoví velkoryse. Kéž shlédne na jejich víru, vyslyší jejich prosby a od naší diecéze i celé společnosti odvrátí všechny útoky zla, které ohrožují mír, lidské životy, mezilidské vztahy, duchovní i mravní prostředí, či křesťanskou víru. Kéž buduje Boží království v srdcích těch, kteří se mu otevírají, a kéž skrze ně přinese uzdravení do našich rodin.

I. Chvilé před Nejsvětější Svátostí

Podle sv. Antonia Maria Clareta (1807–1870), který ve své meditaci nechává mluvit Pána Ježíše

Není nutné mnoho vědět, aby ses mi zalíbil – stačí, jestliže mne opravdu miluješ. Mluv se mnou jednoduše, jako bys hovořil se svým nejlepším přítelem.

Chceš mě za někoho o něco prosit? Řekni mi jeho jméno a pak mi pověz, co bys chtěl, abych pro něj učinil. Pros hodně, neváhej prosit. Řekni mi prostě a upřímně o ubohých, které chceš po-

těšit, o nemocných, které vidíš trpět, o zbloudilých, které si toužebně přeješ přivést na správnou cestu. Řekni za každého alespoň jedno slovo.

A pro sebe nepotřebuješ nějakou milost? Udělej mi, jestli chceš, jakýsi seznam toho, co potřebuješ. Pak přijď ke svato-stánku a přečti mi ho.

Řekni mi otevřeně, že jsi možná pyšný, sobecký, nestálý, nedbalý ... a popros mne, abych ti pomohl s tím malým nebo velkým úsilím, s nímž se snažíš zbavit se toho všeho. Není nutné mnoho vědět, aby ses mi zalíbil – stačí, jestliže mne hodně miluješ. Mluv se mnou jednoduše, jako bys hovořil se svým nejlepším přítelem.

Nestyď se! Je mnoho spravedlivých, mnoho svatých v nebi, kteří měli stejné chyby. Ale prosili pokorně a ponenáhlu se jich zbavovali.

A neváhej prosit o zdraví ani za šťastný výsledek své práce, svých záležitostí, svého studia. To všechno ti mohu dát a dám ti to. A přeji si, abys mne o to prosil, pokud se to neobrací proti tvé svatos-

ti, nýbrž jí to napomáhá a podporuje ji.
Co potřebuješ zrovna dnes? Co pro tebe
mohu udělat? Kdybys věděl, jak velmi si
přeji, abych ti pomohl!

Zabýváš se právě nějakým plánem? Vy-
právěj mi, čím se zabýváš. Co si myslíš?
Co si přeješ? Co mohu udělat pro tvého
bratra, co pro tvou sestru, co pro tvé přá-
tele, tvou rodinu, tvé představené?
Co chceš, abych pro ně učinil?

A co mne se týká: Nepřeješ si, abych byl
oslaven? Nepřál by sis něco pro své přá-
tele, které snad velmi miluješ, kteří však
žijí, aniž na mne pomyslí?

Řekni mi, co dnes vzbudilo tvou zvláštní
pozornost. Co si toužebně přeješ? Jaké
prostředky máš k dispozici, abys toho
dosáhl? Sděl mi, jestli dopadne tvůj zá-
měr špatně, a já ti řeknu příčiny tvého
neúspěchu.

Nechceš mne získat pro sebe? Jsem pá-
nem srdcí a jemným pohybem je vedu
tam, kde se mi líbí, aniž bych ohrozil je-
jich svobodu.

Jsi snad smutný nebo máš špatnou nála-
du? Vyprávěj mi dopodrobna, co tě roze-

smutňuje. Kdo tě ranil? Kdo urazil tvou
sebelásku? Kdo tebou pohrdá?

Sděl mi všechno a brzy dospěješ k tomu,
že podle mého příkladu všem odpustíš,
všechno zapomeneš. Jako odměnu dostaneš
mé útěsné požehnaní.

Máš snad strach? Cítíš ve své duši nějakou
trudnomyslnost, která je sice bezdůvodná,
ale stejně nepřestává drásat srdce? Vrhni se
do náruče mé prozřetelnosti. Jsem u tebe,
jsem na tvé straně. Vidím vše, slyším vše
a ani na okamžik tě nenechám na holič-
kách.

Cítíš, že tě odmítají lidé, kteří tě dříve měli
rádi, a dnes na tebe zapomněli, vzdálili se
od tebe, i když jsi k tomu nedal žádnou pří-
činu? Pros za ně a já je přivedu zase k tobě,
pokud to nebude na překážku tvé svatosti.

A nechceš se se mnou podělit o nějakou
radost? Proč mě nenecháš podílet se na
ní, když jsem přece tvým přítelem? Vy-
právěj mi, co od tvé poslední návštěvy
u mne potěšilo a rozveselilo tvé srdce.

Snad jsi prožil příjemné překvapení, snad
jsi obdržel štěstnou zprávu, dopis, zna-

mení náklonnosti, snad jsi překonal nějakou potíž, snad ses dostal z bezvýhodné situace. To vše je mé dílo. A ty mi máš jednoduše říci: Děkuji, můj Otče!

Nechceš mi něco slíbit? Čtu v hloubi tvého srdce. Člověka lze lehce oklamat, Boha však nikoliv. Mluv ke mně zcela upřímně. Jsi pevně odhodlán už se nevystavovat oné příležitosti hříchu, zříci se oné věci, která ti škodí: nečíst už onu knihu, která dráždí tvou představivost, nestýkat se s oním člověkem, který ničí mír tvé duše?

Budeš opět milý, laskavý a ochotný k oněm lidem, které jsi až dosud považoval za nepřátele, protože se proti tobě provinili?

Nu, dobrá, vrat' se opět ke svému obvyklému zaměstnání, ke své práci, ke svému studiu. Ale nezapomeň na čtvrt hodinku, kterou jsme spolu strávili. Braň ze všech sil mlčení, skromnost, vnitřní soustředění, lásku k bližnímu.

Miluj mou Matku, která je i tvou Matkou. A přijď opět se srdcem, které je ještě více naplněno láskou, ještě více oddáno

mému Duchu. Pak nalezeš v mém srdci každý den novou lásku, nové dobrodiní, novou útěchu.

II. Adorace podle sv. Jana Maria Vianneye

Náš Pane, jsi tady skrytý a čekáš, až tě navštívíme a předneseme ti své prosby. Jak jsi dobrý. Přijímáš nás i s naší slabostí. V nebi, kde budeme slavit vítězství, tě uvidíme v plné slávě. Kdybychom si teď dovedli představit tvou slávu, neměli bychom odvahu se před tebou objevit. Proto se nyní skrýváš pod způsobou chleba a říkáš nám: Přestože mě nevidíte, proste mě, oč chcete, a já vám to chci dát. Jsi zde ve svátosti lásky a bez přestávky prosíš svého Otce za nás hříšníky.

Co všechno bereš na sebe, když přebýváš mezi námi! Jsi zde, abys nás těšil. Proto si přeješ, abychom tě často navštěvovali. Jak je ti příjemná malá čtvrt hodinka, kterou ušetříme omezením činnosti, která je stejně často neúčinná, abychom se chvíli modlili, navštívili tě a potěšili za všechny urážky od lidí. Když vidíš, s jakou touhou k tobě přicházejí čisté duše, vítáš je a zdravíš s úsměvem. Přicháze-

jí k tobě, aby tě obyčejným způsobem, který se ti líbí, prosily za odpuštění pro všechny hříšníky. Ve své slabosti nemohu tvrdit, že mám srdce dokonale čisté, ale připojuji se k těm čistým srdcím a taky tě prosím za odpuštění pro všechny hříšníky.

Jakou radost, Bože, cítím v tvé přítomnosti, když trávím tyto chvíle u tvého svatostánku, u tvých nohou! Jsem tu sám, abych se ti klaněl. Ty se na mě díváš.

Když jsem vstoupil do kostela a namočil prsty do svěcené vody, když jsem kladl ruku na čelo, abych udělal znamení kříže, a díval jsem se na svatostánek, ty sám jsi mi v té chvíli žehnal. Kéž bych měl oči anděla a mohl tě vidět přítomného na oltáři, jak se díváš na nás! Jak bych tě miloval! Už nikdy bych se od tebe nechtěl odloučit. Ale já jsem tak slepý a mám mlhu před očima. Jenom víra by mohla tu mlhu rozptýlit. Proto tě prosím, otevři oči mého srdce. Volám k tobě jako slepec u Jericha: „Pane, učiň, ať vidím!“ Jestli se i mně zeptáš: „A věříš tomu, že to mohu učinit?“ pak volám: Věřím, Pane, ale prosím, pomoz mé malé víře! Věřím, že mě vyslyšíš, protože ty chceš moje skutečné

II. Adorace podle sv. Jana Maria Vianneye

14

štěstí. Máš ruce plné darů a hledáš, komu bys je mohl dát. Jak málo lidí po nich touží! Je tolik lhostejných, nevděčných a nešťastných, kteří to všechno nechápou. Dej, ať pochopí tvou lásku dříve, než bude pozdě.

Prodlévám před velebnou svátostí, zavírám oči i ústa. Neohlížím se kolem sebe. Otevírám ti své srdce. Otevři také ty své Srdce pro mě. Přišel jsem k tobě a ty přijď ke mně. Dej se mi poznat. Víím, že oč tě prosím, oč prosím ve tvém jménu, že mi nebeský Otec dá. Jak šťastný jsem, když zapomínám na sebe, abych miloval jen tebe. Svátí nemívali jiná přání než vidět Boha, pracovat jen pro tebe. Na všechno stvořené zapomínali, aby tě našli. Miluji tě, můj Bože, a toužím tě milovat až do posledního dechu svého života. Miluji tě, Bože nekonečně vlídný. Raději chci zemřít láskou k tobě než žít jen okamžik bez lásky k tobě. Miluji tě, Pane, a prosím tě o jedinou milost, abych tě směl milovat věčně. Miluji tě, můj Bože, toužím po nebi, jen mít to štěstí milovat tě dokonale. Můj Bože, když nemůže můj jazyk nepřetržitě říkat „Miluji tě“,

II. Adorace podle sv. Jana Maria Vianneye

15

chci, aby ti to opakovalo moje srdce
při každém svém tepu.

Miluji tě, můj božský Spasiteli,
protože jsi byl pro mě ukřižován
a držíš mě zde dole ukřižovaného
spolu s tebou.

Můj Bože,
uděl mi milost zemřít láskou k tobě
a s vědomím, že tě miluji. Amen.

III. Adorace Boha, který je tu pro nás

1.

Pane Ježíši Kriste, jak je úžasné, že jsi tak
blízko, že i já mohu klečct před tebou.
Tys nepřestal být Bohem, když ses stal
člověkem. Tys neopustil nebe, když jsi
přišel mezi nás. Tys nepřestal být Stvo-
řitelem, když jsi přijal naše lidství. Tys
nepřestal být Pánem a Soudcem, když
ses stal naším Přítelem a Spasitelem, Za-
chráncem.

Lidé často hledali Boha svým rozumem.
Přišli na to, že je rozumné Boha uznat,
protože řád přírody musí mít svého au-
tora, který není její součástí. Ale rozum
nestačí na to, aby tě pochopil, protože jsi
tajemstvím.

Lidé tuší tvou velikost a moc a touží si

tě naklonit. Proto přinášejí dary a obě-
ti, dávají sliby a čekají tvou pomoc. Ně-
kdy jsou v pokušení tě ovládat, či získat
aspoň podíl na tvé moci. Sami se chtějí
stát bohy. Ukazují své schopnosti, stavě-
jí babylonské věže, aby se dostali k nebi.
Hrají si na stvořitele a chtějí uměle zplo-
dit člověka podle svých představ. Pak
prožívají zklamání, protože neodpovídáš
jejich představám. Odmítají tě, či chtějí,
abys nebyl.

Jiní ukazují, že jsi tak dokonalý, vzdálený
a nedosažitelný, že není možné se k tobě
přiblížit. Představují si tě podle světských
vládců jako Pána a Krále, před nímž se
poddaný chvěje a má strach. Proto se ra-
ději skrývají, nebo stojí opodál.

Ty však voláš: Změňte své smýšlení. Po-
chopte, že Boží království je blízko, je na
dosah ruky. Bůh je jiný, než si představu-
jete. On je Jahve, ten, který je tu pro vás.
Nemusíte ho hledat, protože on přišel k
vám, stačí ho přijmout. Člověk se svým
úsilím nikdy nestane Bohem, ale Bůh se
stal člověkem, aby člověka pozvedl a učil
ho Božím dítětem a dal mu podíl na
svém království.

Pane, když vidím, jak jsi úžasný, musím

přiznat svou ubohost. Taky jsem byl často slepý a nevnímal tvou blízkost. Ba tolikrát jsem podléhal různým pokušením. Taky jsem si myslel, že jsi daleko, když jsem necítil radost z tvé blízkosti. Domníval jsem se, že mě neslyšíš či nemáš rád, když jsi neplnil má přání a neodpovídal na mé prosby. Byl jsem netrpělivý a malověrný, když jsi mě nechal chvíli ve zkouškách, abych pochopil svou slabost a potřebu tvé neustálé pomoci. Jindy jsem si hrál na soudce, když jsem viděl chyby druhých. Při pohledu na sebe jsem ale hned přebíral roli obhájce. Smiluj se, Pane, nade mnou.

2.

Pane, tys přišel na svět, abys nám dal poznat Otce, který tě poslal. Zatímco my tě hledáme podle svých představ, ty sám přicházíš a dáváš se poznat. Ty jsi Slovo, které Otec vyslovil do dějin a řekl v něm všechno. Ty sám jsi Slovo a mluvíš nejen svými ústy, ale vším, co jsi. Nemusíme se tě na nic ptát. Stačí ti naslouchat, dívat se na tvůj život a přijímat tě. Ty a Otec jste jedno. Kdo zná tebe, zná i Otce. Ty toužíš po tom, aby všichni, kdo v tebe uvěří, byli jedno. A nejen tak nějak, ale aby byli v tobě, jako ty jsi v Otci a Otec v tobě.

III. Adorace Boha, který je tu pro nás

18

Ty nám nenabízíš jen nějaké rozumové poznání či pochopení. Tys přišel k nám a chceš, abychom my byli v tobě, abychom měli tvůj život. Ty se neptáš, jestli jsme čisti a dokonalí. Ty nám dáváš svůj božský život, který si nemůžeme zasloužit, který nemůžeme získat nijak jinak než darem, než zrozením ve křtu. Pak nás učíš žít jako svobodné Boží děti. Zahruješ láskou a nabízíš odpuštění.

Uzdravil jsi mnoho nemocných, ale ne všechny nemocné té doby. Tys nechtěl být zázračným léčitelem. Ta uzdravení byla projevem lásky, ale především byla znamením tvé moci. Lidé ti přinášeli mnoho nemocných a čekali tvou pomoc. Tys ale nepřišel uzdravovat těla nemocných. Ty nabízíš víc, nabízíš nový život, dáváš svého Ducha, který je Láska. Nade všechna přikázání stavíš lásku, protože milovat znamená vyzařovat Boha.

Pane, naplň mé srdce svou láskou. Všechno chci odložit a opustit, abych měl v srdci dost místa pro tebe. Jestli ty mě naplníš, budu šťastný, protože kde jsi ty, tam je kus ráje. Pak budu vyzařovat radost a štěstí. Víím, že pak budu mít v srdci tolik tvé lásky, že budu moci roz-

III. Adorace Boha, který je tu pro nás

19

dávat s velkou štědrostí všem v okolí. Dej mi tvé oči, abych uměl vidět lidi tvým pohledem. Já ti dám své ruce, abys jimi mohl lidem pomáhat. Ty mi dej svou sílu a trpělivost, abych uměl nést kříže svoje i těch kolem. Já ti svěřím všechnu bídu svou i svých bližních. Ty mi ukaž své milosrdenství a já ho ponesu dál. Ty odpusť moje viny a já odpustím mým viníkům. Na nikoho z těch, které v srdci nosívám i které díky tvé lásce objevím, nechci zapomenout. Všechny ti svěřuji. Všechny ti dávám, protože vím, že pro ně nemohu udělat nic lepšího.

3.

Pane, mám takovou radost, žes mě pozval do své rodiny, do svého společenství. Když jsem s tebou, jsem i s tvým Otcem a Duchem Svatým. Když jsem s tebou, jsem i se všemi, kteří ti patří, kteří spolu se mnou patří mezi Boží děti, do rodiny církve. Ale my nejsme jen s tebou, my jsme v jistém smyslu v tobě, či dokonce jsme ty, protože spolu tvoříme církev, která je tvým tajemným tělem. My jsme údy a ty naše hlava. Duch Svatý nás všechny proniká, spojuje a oživuje církev, je její duší

III. Adorace Boha, který je tu pro nás

Viditelná církev je pro svět znamením tvé přítomnosti. Skrze ni tě mohou lidé poznávat a v ní se mohou s tebou setkávat. Ona je svatá, protože má Svatého Ducha a je tvým svatým tělem, ale jsou v ní lidé slabí a hříšní, jako třeba já. Očist' mě, prosím, a pomoz mi žít tak, abych církev neposkvřňoval. Stejný dar vyprošuji pro všechny ostatní, abychom nebyli pro nikoho pohoršením, ale naopak svědectvím o tvé přítomnosti.

Tys slíbil, že budeš uprostřed těch, kteří budou v tvém jménu, kteří se v tobě sjednotí, aby svět uvěřil. Dej nám pochopit, jak je důležité, abychom nechtěli prosazovat každý sebe, ba byli ochotni sebe ztrácet a chtít to, co chceš ty, aby tvá přítomnost mezi námi zazářila, aby se i přes naši ubohost ukázala krása církve, božská sláva tvého tajemného těla, aby lidé, kteří přijdou mezi nás, s tebou mohli prožít setkání, které je osloví.

Děkuji ti, Pane, za církev. Chválím tě za to, že jsi i mně dal možnost být jejím údem, že i já mohu spolu s těmi, kteří jsou kolem mě, žít novým životem, vytvářet svaté společenství, zakoušet

III. Adorace Boha, který je tu pro nás

tvou přítomnost, svědčit o tvé lásce a dávat lidem možnost setkat se s tebou v našem společenství.

IV. Vánoční adorace

Klečím u tvého svatostánku, Pane, a myslím na Betlém, kde ses narodil. Jsi to pořád ty, tentýž Syn Boží a syn Panny Marie. V mnoha kostelích i domácnostech stavíme betlémy, abychom se snáze vžili do tak mimořádné atmosféry a rozjímali o tvém narození Tady ve svatostánku však není jen tvoje podoba vytvořená nějakým řezbářem. Zde jsi v podobě chleba opravdu ty sám, můj Bůh a Pán.

Představuji si známé betlémy. Uprostřed je dítě v jeslích. Dítě, které je Bohem. Žasnu nad tím, jak Bůh skrývá své božství. Aby ses v našem prostředí stal přijatelným, stáváš se slabým, bezbranným dítětem. Své božství neprojevuješ, ale Bohem být nepřestáváš. Boží přítomnost z tebe vyzařuje a přitahuje pohledy všech. U tebe jsou všichni šťastní.

Nejblíže je ti tvá matka Maria, ta, která je v dějinách spásy tou nejdůležitější, pro-

tože byla schopná říct Bohu jasné ano i v situaci, kdy nechápala poselství, které ji přesahovalo. Bůh je přece vždycky větší, než můžeme pochopit. A je dobře, že je větší než naše schopnost chápat, tak jako je dobře, když pramen má více vody, než potřebuje naše žízně k svému ukojení.

Stojí tam i Josef, tichý, mlčenlivý, jehož slova v Písmě nemáme, ale obdivujeme, jak byl citlivý k Božímu vedení. Stačí pokyn anděla jen ve snu, aby nepropustil, ale přijal svou snoubenku Marii, která počala z Ducha Svatého, aby vše opustil a utekl před králem Herodem do ciziny. Jeho poslušnost k Božímu vedení a ochota ztrácet zachránily život Dítěte a ovlivnily dějiny. Někdy je těžké dobře slyšet a věrně poslechnout hlas svého svědomí, v němž mluví Bůh. Je to však jediná cesta k záchraně rodiny a k šťastné budoucnosti národa i dnes.

V žádném betlému nechybějí pastýři se svými ovce. Říkám svými, ale nejde vlastně o jejich majetek. Oni jsou jen správci. Pastýři bývali velmi chudí lidé, kteří pásli cizí ovce. Jsou to chudí a potiví správcové cizích majetků. Jak vzácný typ člověka v dnešní době! Protože

jsou čisti a poctiví správcové, nacházejí v tom dítěti Boha. To platí vždycky. Chce-li člověk objevit hluboká Boží tajemství, potřebuje čisté srdce a správný vztah k majetku vlastnímu i cizímu.

V královské paradě tam stojí mudrci, kterým se lidově říká králové. Na tehdejší dobu vědci, kteří ve svém bádání nakonec jako k vrcholu svých objevů došli až k malému Dítěti v jeslích. Na konci jejich badatelské cesty je Bůh. Poctivé hledání filosofie i přírodních věd vede nakonec k objevu Boha, bez něhož by nebyla příroda ani její zákony.

Docela zblízka na tebe dýchají vůl a osel. Hloupý vůl a udřený mezek, říká se. A zatím ten, komu nebyl dán rozum, i ten, co dře na druhé, tu mají výsadní postavení. Nemůže to tak být i u lidí? Bůh, který vidí do srdce, hodnotí lidi jinak, než je u lidí zvykem.

Nad betlémem pějí andělé. Kde je Bůh, je vždycky i kus ráje. Tam musí vládnout láska dělající lidi šťastnými, když je tam Bůh-Láska, co proměňuje svět.

Naše betlémy mají někdy v pozadí siluety našich hradů a měst, figurky současných

postav z obce, třeba podobu starosty a radních či řezníka a hospodského, aby ukázaly, že se příchod Mesiáše týká nás všech, i naší doby a našich záležitostí. Ty ses přece stal Zachráncem všech, kdo tě skutečně přijmou.

Co všechno vyčteme z tváří těch poutníků! Těžká to byla doba. Tolik prosili o pomoc z nebe! Kolik za tebou bude přicházet prosebníků, jimž řekneš: „Odpouštěj se ti hříchy, jdi a už nehřeš,“ či ochrnulému: „Vstaň a chod.“ Ale co když se zeptáš jako tehdy i mě ve chvíli, kdy prosím: „A věříš, že to mohu učinit?“ Víím, že všechno je možné tomu, kdo věří.

Žádná figurka nemá prázdné ruce. To však nejsou úplatky vlivnému a mocnému, ale dary dítěti, projevy radosti a vděčnosti, odpověď na lásku. Co všechno jsem já už v životě od tebe dostal? Jak s tím hospodařím? Ze všeho budu jednou skládat účty. Ty nejhůř hodnotíš toho, kdo talenty zakopal.

I my si o Vánocích dáváme dárky, abychom odpověděli na to, že jsme byli obdarováni od samého Boha. Sám Bůh

se nám daroval! Vánoce však nejsou jen ubohé svátky dárků. Kéž bych uměl pomoci lidem ve svém okolí k objevu vánočního tajemství!

Ty figurky nikam nespěchají. Oni zahlédli Boha a zastavil se jim čas. Mají na tebe čas. Nemusejí spěchat, protože v tvé přítomnosti jsou šťastní. Někteří snad spěchali jen pro své blízké, aby je také přivedli. I já teď mám, Pane, všechen čas pro tebe. Nevím, které figurce se podobám. Jsem hodně svojský, ale podívej, rád bych k tobě přivedl všechny, které nosím v srdci, a představil ti je. Podívej se na jednoho po druhém a požehnej jim.

V. Adorace na Hoře proměnění

(Mt 17, 1–18, Mk 9, 2–10)

Pane Ježíši, jsem tu v samotě s tebou a myslím na učedníky, které jsi vzal s sebou na Horu proměnění. Znali tě. Byli s tebou každý den. Už dlouho s tebou chodili, viděli tolik zázraků a slyšeli tolik kázání přímo z tvých úst. Tentokrát byli s tebou sami. Bylo ticho. Nic se nedělo. Snad ses modlil. Najednou jsi jim zazářil a oni v tobě objevili tolik nového. Netoužím po

senzacích, ale také bych tě rád více objevil. Učedníci byli zvyklí tě vidět lidskýma očima. Tentokrát se dívají duchovním pohledem, očima srdce, které ve světle Ducha Svatého vidí, co tělesné oči neobjeví. Najednou je tvůj šat tak bílý, že si to nejde ani představit. Nejde o přirozené světlo, ale Boží. Teď jim dochází, kdo jsi. Mluví s tebou Mojžíš a Eliáš, představitelé Zákona a proroků. Museli přijít z nebe, vždyť oba jsou dávno mrtví. Mojžíšův hrob nikdo nezná. Eliáš byl na ohnivém voze vzat do nebe. Teď hovoří s tebou, protože ty jsi naplněním Zákona i proroků. Oni nemluví s apoštoly, protože těm nemají co říct. K nim mluví Ježíš, který je víc. Snad si teď apoštolové vzpomněli na tvá kázání a zázraky, znamení, a snad právě teď jim došlo, že se v tobě naplňují stará proroctví.

Petr ale uvažuje pořád ještě postaru. Je mu tu dobře, chce tu zůstat. Snad si vzpomněl na židovské svátky stánků, a proto navrhuje postavit stany. Ale ještě mu není plně jasno. Je zmatený. Proto navrhuje jeden stan pro tebe, jeden pro Mojžíše, jeden pro Eliáše. Kdyby mu už bylo plně jasno, kdo jsi, asi by tvůj stan stavěl uprostřed, na nejčestnější místo.

Opraví ho sám Bůh. Jeho přítomnost symbolizuje světelny oblak. Světlo Boží totiž není vidět, jen když se odrazí od oblaku nebo od lidské tváře. Boží hlas potvrzuje: „Toto je můj milovaný syn, v něm mám zalíbení, toho poslouchejte.“

To není jen nějaká zbožná myšlenka. Je tu plno kvalifikovaných svědků. Jak říká Lev Veliký, každou výpověď potvrzují dva nebo tři svědkové. A co může být jistějšího a spolehlivějšího, než když výpověď dotvrzuje společný hlas Starého i Nového zákona a s učením evangelia se shodují oba nástroje dávného zvěstování? Toho, kterého slibovala dřívější znamení pod rouškou tajemství, jasně a zřetelně ukazuje záře přítomné slávy. Jak říká svatý Jan, Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda přišly skrze Ježíše Krista. V něm se vyplnila i zaslíbení prorockých obrazů i smysl nařízení Zákona. Kristus svou přítomností dokazuje, že proroctví jsou pravdivá, a působí svou milostí, že příkázání jsou uskutečnitelná. Jisté poznání zavazuje.

Apoštolové se zděsili a rozechvěli padli na zem. Jako zbožní Židé přece dobře věděli, že Boha nemůže nikdo spatřit, aniž

by zemřel. Ježíš se jich dotýká, uklidňuje. Je sám. Nikoho víc už nevidí, ale teď vědí víc o Ježíši. Vracejí se s ním do údolí, do normálního života. Ale on je žádá, aby o tom nemluvili. Mimořádné duchovní zážitky nejsou senzace na chlubení. Mají člověka posilnit pro chvíle zkoušek. Není náhodou, že Ježíš vezme ty samé učedníky s sebou do getsemanské zahrady, kde ho uvidí potit se krví.

Pane, toužím tě víc poznat, ale kvůli mně nemusíš dělat zázraky. Jen mi, prosím, dopřej, aby i mně svitlo v hlavě a aspoň trochu došlo, kdo opravdu jsi. Nežádám mimořádnosti, ale o jedno prosím: dej, abych z tohoto setkání s tebou odešel do všedního života tak posílněný, abych dovedl obstát, kdyby na mě přišla zkouška. Nemyslím jen na různé starosti, problémy, nedorozumění či nepochopení, neúspěchy či bolesti a nemoci. Myslím i na chvíle, kdy bych ti přestal rozumět jako apoštolové, když jsi jim mluvil o kříži, o svém utrpení. Oni byli i po této mimořádné zkušenosti přesvědčeni, že musíš zvítězit, jestli jsi opravdový Mesiáš. Oni se těšili, že budou na straně vítěze. Těžko přijímali, že budeš trpět a zemřeš. V tom viděli prohru. Neuměli si předsta-

vit, že bys svou smrtí smrt zrušil a vstal z mrtvých. Bylo pro ně těžké ztratit své představy, které byly tak daleko od těch Božích.

Pane, neprosím, abys mě uchránil zkoušek, ale prosím, abys mi pomohl v nich obstát a zůstat ti věrný, i když si některé věci nebudu umět představit nebo bude těžké je přijmout. Víím, že i pro mě platí Boží hlas, který vyzval apoštoly, aby tě poslouchali. Někdy je pro mne radostí tě poslechnout. Ale někdy je to opravdu těžké, třeba když nechápu, proč mám něco dělat zrovna tak, když celý svět kolem mě jedná jinak. Není lehké být jiný než lidé světa. Snad právě proto jsem nyní před tebou, abys mě k sobě připoutal a dodal mi odvahy zůstat tvým přítelem i po odchodu od svatostánku, poslouchat tě ne proto, že tomu rozumím, ale proto, že to chceš ty.

VI. Adorace u Božího hrobu

Pane Ježíši, dozněly pašije, tvé tělo skončilo v hrobě a vše se ponořilo do hlubokého ticha. Co mohu říkat? Zůstávám beze slov a bez dechu. Vždyť co bych

V. Adorace na Hoře proměnění

30

mohl rozumného říct, když umřel Život, když Bůh je mrtev? Jak si mohu vzít slovo, když na této šokující skutečnosti mám osobní podíl, když musím přiznat, že svými činy na tom nesu těžkou spoluvinu?

V pašijích jsem viděl celou řadu viníků. Nemohu říkat, že za tvou smrt může ten či onen náboženský či politický vůdce nebo nějaký národ. Ano, byl tam Pilát, který měl strach o své postavení, a proto se raději dopustil justiční vraždy, aby zachránil sám sebe. Byli tam velekněží, kteří ve jménu ochrany bohopocty vyloučili Božího Syna ze společenství církve jako rouhače, protože v něm nepoznali slíbeného Mesiáše. Byl tam Jidáš, který za třicet stříbrných prodal svého Mistra a přátelským polibkem zradil blízkého přítele. Byl tam Petr, horlivý učedník ochotný tasit pro tvou ochranu i meč, ale dost zbabělý na to, aby tě před lidmi v nepřátelském prostředí zapřel. Byli tam privilegovaní učedníci, kteří směli být u toho, když jsi prožíval smrtelnou úzkost v zahradě. Přestože jsi je už kdysi vybral k mimořádné zkušenosti na hoře proměnění, kdes jim zjevil svou slávu, přesto, žes je o to prosil, podlehli lidské

VI. Adorace u Božího hrobu

31

únavě a nedovedli s tebou bdít na modlitbách v tak těžké hodině. Byli tam krutí vojáci, kteří v uniformě ztratili svědomí a osobní zodpovědnost, zneužívali svého postavení, dali volný průchod nízkým pudům a těšili se z možnosti působit bolest bezbrannému. Byly tam ženy, které plakaly soucitem, ale jejich cit byl povrchní, protože nemyslely na příčiny tvého utrpení a na důsledky svých postojů. Byly tam zástupy, které se daly strhnout k davovému jednání bez osobní zodpovědnosti a žádaly smrt spravedlivého jen proto, že to dělali i druzí, či proto, že jim to někdo poradil. Byli tam šílenci, kteří volali *jeho krev na nás a na naše děti*. Byli tam i lhotejní zevlouni, kteří si hloupě mysleli, že to, co vidí, se jich vůbec netýká.

Pane, v kolika z nich mohu najít sebe svého? Či aspoň tak trochu? Ano, to hluboké ticho je namístě.

Ale je tu ještě větší důvod němého úžasu. Ty, na němž se všichni provinili, jsi volal z kříže: *Otče, odpusť jim!* Tvoje láska je větší než všechno to zlo kolem Kalvárie, je větší než všechno zlo lidských dějin, je větší než naše osobní hříchy. To je posel-

ství tvého kříže, to je poselství křesťanské naděje. Náš Bůh je milosrdný, nekoněčně milosrdný. A to je ohromná šance pro mě i pro dnešní svět.

S tímto úžasem ti přednáším prosby. Učíš mě mít veliké a široké srdce, vidět svět kolem sebe, ten blízký i velmi vzdálený, učíš mě v modlitbě přivádět k tobě všechny a utvrzovat se ve víře, že tobě na každém z nich záleží, že tvá láska je mocnější než všechno zlo lidského světa.

Tvé milosrdenství si nelze zasloužit. Tvou milost si neumíme zajistit, ale ono to ani není potřeba, protože ty nás miluješ i bez našich zásluh, i přes naše chyby. Ty miluješ a rozdáváš i odpouštíš prostě proto, že jsi dobrý, že jsi Láska sama, Dobro samo. Tvá marnotratná láska však volá po odpovědi. Kéž ten tichý úžas, co naplňuje moje srdce, probudí ve mně touhu odpovědět na tvou lásku, a to nejen ušlechtilým citem ve chvíli rozzechvění, ale i konkrétním životem doma i ve světě.

Kéž ve tvé síle, kterou přijímám v Eucharistii, skutečným dnešním předsevzetím

a sám se stanu odpovědí na Boží dar, kterým jsi ty sám, který mě miluješ až do krajnosti a dal jsi za mě sám sebe.

Den násilí

Kdosi nazval Velký pátek dnem násilí. Ano, pašije nám připomínají mnoho násilí a křivd. Především ty spáchané na Ježíši: zajat, bičován, trním korunován a posmíván, přinucen nést kříž, ukřižován mezi lotry... Násilí konají i na Šimonovi, kterého přinutili nést Ježíšův kříž. Násilí odhalíme i v manipulaci davu, který si žádá Ježíšovu smrt.

Násilí na tobě, Ježíši, má však více rovin. Vidíme násilníky, kteří jsou bezprostřední příčinou tvého utrpení, ale věříme, že jsi všechno toto utrpení přijal na sebe dobrovolně, protože – ač nevinný – vzals na sebe hříchy lidí i s hroznými důsledky smrti. Svobodně a z lásky se nabízíš jako oběť smíru, abys získal svobodu pro nás, kteří zasluhujeme trest. A tak nakonec my, kteří v pašijích nevystupujeme mezi násilníky, musíme přiznat, že jsme první příčinou toho násilí.

Dnešní svět nám denně ukazuje mnoho násilí, které se ve světě páchá. I když jsou

dnešní oběti často nevinné, nejsou bez hříchu jako ty. Pachatelé zla si zaslouží odsouzení podobně jako krutí vojáci mučící Krista, i když často nejsou první příčinou odsouzeníhodného násilí. Vždyť za nimi stojí mnozí rodiče, kteří zanedbali výchovu a dobrý příklad, špatní kamarádi, kteří svedli ke zlu, umělci tvořící kulturu bez etiky, novináři bez zodpovědnosti propagující zločin pod rouškou informací a politici neschopní tvořit dobré zákony, milovníci falešné svobody neuznávající zdravý mravní řád, bezohlední podnikatelé bohatnoucí na neřestech a zotročování druhých. Nemalou vinu nesou všichni lhostejní, kteří se nechali unavit zlem a nedovedou se proti němu postavit. Ale viníky jsou i křesťané, kteří mají být světlem a kvasem společnosti, a oni nesvítlí a svou víru považují za soukromou věc.

V Šimonovi zahlédneme celé zástupy těch, kteří jsou ještě i dnes v otroctví či nucení žít ve válkách a hladu, nebo i děti zneužívané k těžké práci, sexu či válčení. Za těmi, co křičí: Ukřižuj, můžeme vidět celé národy zmanipulované totalitními režimy nebo davy ovládané televizí, módou a reklamou.

Je tu však i jiná rovina, hlubší: Bůh sám, jeho láska. Ta tě přivedla k tomu, že ses stal člověkem, abys mohl trpět, abys mohl zachránit lidi jako smírná oběť za ně. Pohled na tvůj kříž vede k zamyšlení, k soucitu, ale to je ještě málo. Zahledím-li se do tvé tváře, cítím tvé pozvání: Pojď, jestli soucítíš se mnou a s obětmi zla ve světě, změň své smýšlení a přispěj k budování Božího království ve světě. Sám neměj podíl na zlu ani jako skrytá první příčina, a jestli je v tvém srdci Boží láska, najdi odvahu k násilí na sobě samém v sebeovládání a odříkání, a chceš-li pravdivě stát proti zlu, postav se proti šíření zla veřejně. Jestli jde tvá láska ještě dál, spoj se se mnou v oběti a ty sám se staň smírnou obětí za ty, kdo nesou vinu za šíření zla. Pak budeš mít se mnou účast nejen na utrpení, ale i na vítězství. Já jsem svou smrtí smrt zrušil. Pro spojení se mnou všichni budou povoláni k životu. To je cesta, která vede k vítězství dobra.

Pane, dej mi sílu odpovědět na tvou lásku velkoryse!

Všechny táhne k sobě

Myslím na tvůj kříž a na tvá prorocká slova: *Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý,*

kdo v něho věří, měl skrze něho život věčný (J 3,14–15). Izraelský lid byl už dlouho na cestě pouští z egyptského otroctví. Propadal únavě a reptání. Bůh ho trestal skrze jedovaté hady. Tehdy se dali na pokání a prosili o pomoc. Dostali znamení. Mojžíš udělal měděného hada, vztyčil ho na kůl a uštknutému stačilo podívat se na měděného hada a byl zachráněn.

Co všechno asi museli vložit do svého pohledu ti, kteří byli zachráněni! Viděli jen symbol, znamení, ale bezmezně spolehli na moc toho, který jediný zachraňuje. A zůstali naživu. Tak ve svém životě zakoušeli blízkost Hospodina a jeho moc. Na to se nedalo zapomenout. Celé náboženství Izraele je postaveno na zkušenosti Boha, která se předává, oslavuje, ale i znovu prožívá.

Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný (J 3,16). Kolik víry vložím do svého pohledu na kříž? Jen plné spolehnutí na Zachránce přináší život. Zaplatil jsi celý můj dluh, když ses nechal přibít na kříž jako dlužník úpis. Všechno mám zapláceno dopředu. Jak osvobozující! Ale zároveň jak zava-

zující! Hledím sice na strašnou smrt, ale zároveň na gesto největší lásky, na znamení skutečné svobody. Jsem dojatý bolestí, ale musím jásat pro dar svobody a z vděčnosti tě chválit a oslavovat.

Každá mše svatá je zpřítomněním tvé oběti. Co všechno by mělo být v mém pohledu na proměněnou Hostii, když se pozvedá? *Až budu vyvýšen, potáhnu všechno k sobě.*

Probodené srdce

Hledím *na toho, kterého probodli* (J 19,37). Nestačilo přibít ke kříži tvé nohy, které chodily k těm nejpotřebnějším, aby jim přinášely dobrou zvěst evangelia o Boží lásce, které přinášely nemocným uzdravení, nutným naději a neklidným srdcím pokoj. Nestačilo ani přibít ruce, které rozdávaly hladovým chléb a žehnaly dětem. Pro jistotu ještě probodli i srdce, které tolik milovalo.

Vytryskla krev a voda potvrzující, že byla dokonána oběť přinášaná svobodně a z čisté lásky. To srdce bylo přece vždycky otevřené pro každého a štědrě rozdávalo z bohatství své lásky. Otvírat ho kopím nebylo třeba, to bylo vlamování

se do otevřených dveří. Snad to ale bylo nutné pro mě, abych pochopil, kolik milosrdenství se z něj vylilo na celý svět. Zvláště dnes, kdy se zdá, že hřích ovládá svět, mi jasně znějí slova Písma: *Kde se rozmnožil hřích, tam se v míře ještě daleko štedřejší ukázala milost* (Řím 5,20). Snad bych mohl také říct: Čím více sdělovací prostředky chrlí negativní zprávy o násilí a zlobě a vytvářejí dojem světa ovládnutého zlem, světa, v němž ani nezůstává prostor pro dobro, tím víc musíme žasnout nad velikostí Boží milosti, která je bez mezí a dovede přikrýt každý hřích a uzdravit všechny rány, jež způsobil. Úžas mě pak vede k oslavě Boha a k upřímnému děkování.

Svět na jedné straně hřích zlehčuje, ba baví se jím. Na druhé straně jím velmi trpí a nedovede se zbavit jeho pout. Zpívá o svobodě, ale zvyká si jen na bezuzdnost nasazující strašná pouta a skutečnou svobodu cítí jako nedosažitelnou.

Kéž nezůstanu jen u klanění se tvému kříži a u srdcečného děkování, které si, Pane, skutečně zasloužíš a já ti ho opravdu dlužím. Kéž otevřu své srdce tak, abych viděl ty zástupy lidí kolem

nás, které trpí důsledkem hříchů, touží po vnitřním uzdravení a novém životě, ale nevidí ty, kdo by jim ukázali cestu. Kéž bych dovedl spojit své síly s jinými a kéž bychom dostali odvalu chránit další generace před strašným otroctvím hříchu, z něhož se tak těžko dostává. Kéž bychom se dovedli sjednotit v odporu vůči šíření zla, včetně prosazení potřebných zákonů na ochranu mravního prostředí ve prospěch dalších generací, a nenesli spoluvinu lhostejných a mlčících ze zbabělosti. Jsme přece povinni se stavět proti šíření zla.

Bože, vylej aspoň trochu tvého milosrdenství i do mého srdce, abys mě mohl použít jako nástroj své lásky ku pomoci potřebným. Ty ses nelekl žádného zla. Všechen hřích jsi vzal na sebe a obětí své lásky jsi ho přemohl. Vlij dnes do srdcí svých věrných odvalu vydávat svědectví o tvé lásce až do krajnosti a o tvém milosrdenství, které uzdravuje, aby tě svět mohl poznat, získat tu svobodu, ke které jsi nás osvobodil, a mít účast na tvém velikonočním vítězství.

Pane, přetvoř moje srdce podle Srdce svého!

VII. Velikonoční adorace

Když ses, Pane Ježíši, po svém zmrtvýchvstání připojil k učedníkům jdoucím do Emauz, nezačal jsi poučováním, ale vhodnou otázkou jsi je nenásilně vyzval k úplnému otevření, sdělení sebe: *Jaké řeči to mezi sebou vedete na cestě a proč jste smutní?* (Lk 24,17) Svoji otázkou jsi vytvořil příležitost k otevřenosti, k vyjití ze sebe. Oni sdělili, čím žijí: své obavy, strach, rozčarování, povědomí viny, tužby, očekávání, nadějí. Všechny tyto zkušenosti mohou být místem působení Boha v našem životě.

Teď jsem s tebou sám a mám prostor, abych ti řekl, čím žiji, co mě trápí či dává radost, dokonce i popsal všelijaké pocity, o kterých se stydím mluvit s lidmi. Vždyť i skrze naše pocity se projevuje Bůh nebo zlý duch. Dáváš mi prostor, abych ti to všechno řekl. Už když své neurčité pocity pojmenuji, začnu jim snad lépe rozumět.

Již samotným vyznáním začínám určovat, lépe rozumět a rozeznávat všechno to, čím žiji. Úplně jinak vypadá v mém zážitku skutečnost, která zůstala skryta ve mně, než ta, která byla před někým

vyslovena. Už samo sdělení působí, že narůstá svoboda vůči zážitku, což může přinést úlevu a vnitřní pokoj. Sdělení se mě také chrání před dvěma nebezpečími. Na jedné straně před dramaturgií, či dokonce démonizací špatných pocitů, na druhé straně před zlehčováním jejich závažnosti. Stavy znechucení, smutku, či dokonce zoufalství bývají projevem dramaturgie vlastních zážitků.

Ti dva učedníci si, dříve než ses k nim přidal, navzájem sdělovali svoje zážitky. Ale dělali to tak, že se utvrzovali v pocitu nesmyslnosti a v nedostatku naděje, který oba zakoušeli. Když ses jich zeptal, o čem rozmlouvají, zesmutněli. Někdy je to tak, Pane, i se mnou. Zabývám se svými myšlenkami a utvrzuji se ve svém smutku, zranění, nepochopení, uzavřenosti.

Teď mě vybízíš, aby ti sdělil jako ti dva učedníci, čím žiji. Tvou zásluhou bych mohl poznat skutečný stav své duše. Tak jako nemůže nikdo bez pomoci zrcadla vidět svůj obličej, nemůže bez pomoci druhého spatřit ani svou duchovní tvář. Velkou službu mi dělá zpovědník a duchovní otec, ale i v této chvíli je důležité o tom hovořit. Vím při tom, že to říkám

tobě, který znáš každé zákoutí mého srdce. Před tebou musím být pravdivý a nevidět věci jen ze svého úhlu pohledu, ale ptát se, jak to asi vidíš ty. Možná objevím překvapující rozdíl. I velký pocit subjektivní jistoty může být klamný.

To, co prožívám v současnosti, má souvislost s celou minulostí a nabytými zkušenostmi. Proto neškodí sáhnout i do vlastní historie. Možná objevím na jedné straně linii milosti, jakou ve mně nakreslil Duch Svátý, hlavně všechny touhy a tužby po dobru. Na druhé straně pak konkrétní linii uplynulého života s jeho nevěrnostmi, pády, náruživostmi a snad i s celými obdobími odklonění se od Boha. Je třeba vidět obojí. Když vytrhnu jen kousek pravdy, když se vyhnu nepřijemnostem, nenajdu skutečnou pravdu ani pokoj.

Naslouchání

Když se učedníci na cestě do Emauz vyprávěli, ujal ses slova ty. Stavíš na Božím slově, když objasňuješ problém „prohry“ jejich Mistra a jejich životní zklamání, které prožívají: *Začal od Mojžíše, dále probíral všechny proroky a vy-*

kládal jim, co se ve všech částech Písma na něho vztahovalo. (Lk,24,27)

I já si, Pane, v této chvíli zkusím připomenout některá tvoje slova. Třeba ta, která mě v poslední době oslovila při bohoslužbě. To, že si pamatuji zrovna některá, nebývá náhodou. Může to být právě tvá odpověď na to, co prožívám, může to být tvoje rada pro mou situaci.

Setkání

Sdílení učedníků na cestě do Emauz se Společníkem a jejich společné naslouchání Božímu slovu (Mojžíš a proroci) a vyposlouchání se navzájem přineslo ovoce plného duchovního setkání. Zpočátku to bylo setkání jakoby v lidské rovině. Cítili se dobře ve společnosti toho „člověka“, který se k nim přidružil a nezištně jim naslouchal, přátelsky napomenul, otvíral Písma a poučil o smyslu událostí, které jim vzaly naději. *(My jsme mysleli, že právě on má přinést izraelskému národu vykoupení. Lk 24,21)* Protože se učedníci ve společnosti „neznámého“ cítili dobře, přiměli jej, aby zůstal, i když dělal, jako by chtěl jít dál. Ty se nevnučuješ ani nepodbízáš, ty jdeš dál. Připravil jsi hlubo-

ké oslovující setkání, daroval jsi důvěru a vzbudil náklonnost, projevil lásku, ale nechal jsi svobodu. Tak jednáš i se mnou v této chvíli. Cítím se s tebou opravdu dobře, a jak roste radost z tebe, ztrácí se pomalu můj smutek, nejistota, únava.

Upřímný a srdečný rozhovor emauzských poutníků s tebou v určitém okamžiku končí. *On dělal, jako by chtěl jít dál. (Lk 24,28)* Naslouchání tvému slovu měnilo jejich srdce. Vyšli ze svého smutku a uviděli tvou potřebu. Dělal jsi, jako bys chtěl jít dál. Byl večer. Oni ti nabídli večeři a nocleh. Ale tys zůstal jen proto, aby ses jim dal poznat jako Zmrtvýchvstalý. Cílem seznámení i rozmluvy bylo setkání při lámání chleba. Změna srdce a projev lásky umožnily, že si uvědomili působení Ducha Svatého v celém setkání. *Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval nám smysl Písma? (Lk 24,32)*

Ale co udělali, když jsi jim zmizel z očí? *Ještě v tu hodinu se vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli pohromadě jedenáct učedníků i jejich druhy. (Lk 24,33)* Po setkání s tebou učedníci přestali utíkat z Jeruzaléma – místa tvé smrti a rodící se církve. Před tím utíkali, protože

se nemohli smířit s ponížením a prohrou tvého kříže. Po tvé smrti, pro ně společenství učedníků nemělo zvláštní význam. Setkání s tebou je proměnilo, našli odvahu přijmout tvůj kříž a vrátit se do společenství Jedenácti – do lůna rodící se církve. Tam jejich poznání pokračovalo. *Když o tom mluvili, stál on sám uprostřed nich.* (Lk 24,36) Vydáváním svědectví o Zmrtvýchvstalém uprostřed církve vede k dalšímu setkání s ním.

Vrcholem adorace není jen krásná osobní modlitba či nalezený pokoj duše a radost z Boží blízkosti, ale každodenní přijetí tvého kříže a plná účast v životě církve. Kdo se opravdu otevírá tobě a poctivě ti naslouchá, pochopí jako ti dva na cestě do Emmauz, že kříž není jen ponížením a životní prohrou tvojí a tvých učedníků, ale konečným vítězstvím nad hříchem a smrtí. Z této dobré zprávy učedníci nejen sami začali žít, ale začali se o ni dělit s ostatními. *Oni sami vypravovali, co se jim po cestě přihodilo a jak ho poznali při lámání chleba.* (Lk 24,35) Když při živém setkání s tebou získali naději a víru, mění se z duchovně ztracených dětí ve zralé muže, kteří svědectvím svého života přivádějí jiné ke Kristu zmrtvýchvstalému.

VIII. Svatodušní adorace

Jan 20,19–31

Pane Ježíši, přišel jsem k tobě a hledím na dvířka svatostánku, za nimiž přebýváš v podobě chleba. Zavírají tě na zámek ze strachu před zloději, ale tvou svobodu neomezí žádné dveře. Ukázal jsi to hned po svém zmrtvýchvstání, když jsi přišel k apoštolům zavřenými dveřmi. Oni tehdy neměli strach ze zlodějů, ale z pronásledovatelů, kteří jim mohli ukrást život. Tys v očích světa prohrál. Byls odsouzen a popraven potupným ukřižováním. Báli se, že dojde i na ně, tvé stoupence.

Najednou jsi stál uprostřed nich a řekl: Pokoj vám! Těžko věřili svým očím. Musels jim ukázat probodené ruce a bok a znovu je ujistit, že přinášíš pokoj jako velikonoční dar, jako plod své smírné oběti na kříži. Tento dar není určen jen jim, apoštolům, ale všem. Apoštolům dáváš Ducha Svátého a pověřuješ je odpouštěním. Spouštíš lavinu odpouštění, která uzdravuje a přináší naději. Nepůjde jen o odpouštění ve svátosti smíření, kterou jsi v té chvíli ustanovil, ale o všeobecné odpouštění. Už dávno před tím jsi své učedníky učil, jak se mají modlit, a prosbu

k nebeskému Otci o odpuštění jsi spojil s ochotou odpouštět druhým: *Odpust' nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.* (Mt 6,12) Nejde jen o to, že prosíme Boha, aby to dělal jako my, že mu dáváme sebe za příklad a míru odpuštění. Jde o to, abychom na nezasloužený dar odpuštění odpověděli velkoryse a zapojili se do Boží laviny odpuštění a uzdravování. Kolik rodin by bylo zdravějších a šťastnějších, kolik manželství by se zachránilo, kdyby si lidé dovedli odpouštět! Kolika napětí, stresů a depresí bychom se uchránili, kdybychom si navzájem odpouštěli, kdybychom odpouštěli tak, jak to děláš ty, totiž odpuštěné už nikdy nepřipomínali. Co je odpuštěno, už přece neexistuje.

Denně tě, Pane, prosím o odpuštění a vždy mi máš co odpouštět. Podobně bych i já měl každý den odpouštět těm, kteří se proti mně provinili. Může jít o skutečné viníky, kteří mi ukřivdili, poškodili mě, urazili. Nežádáš ode mě, abych byl nepravdivý a nepřátelům říkal přátelé. Ty žádáš, abych miloval všechny, nejen ty, kteří mně dělají dobře, ale i nepřátele. Chceš, abych odpouštěl všem a všem přál dobro. Ty mi odpouštíš pro-

to, že jsi milosrdný, ne proto, že si to zasloužím. Naplň, prosím, mé srdce svým Svätým Duchem, aby ve mně byla láska, tvoje láska schopná velkoryse odpouštět. Když se podívám kolem sebe, zahledím se do minulosti, připomenu si nedobré vztahy s různými lidmi, znovu ti je předkládám jednoho po druhém a každému z nich znovu odpouštím. Také tebe prosím, abys jim odpustil. Pomož mi, prosím, dívat se na ně od této chvíle jako na ty, kteří sice proti mně zhřešili, ale kterým jsem už odpustil.

Taky bych měl vzpomenout na ty, které jsem zklamal, urazil či pohoršil já. Komu z nich bych se měl omluvit?

Společenství učedníků, které jsi naplnil svým Svätým Duchem, rychle rostlo. O Letnicích nešlo jen o mimořádné dary, ale o Boží působení v lidech. Apoštolové plní Ducha dělali zázraky. Všichni se na ně dívali s úctou. Rychle rostl počet věřících v tebe. Všichni byli jednomyslní. Protože byli ve tvém jménu, byls ty sám uprostřed nich. Protože se navzájem milovali, měli všechno společné, každý dával, co mohl, dělali se s potřebnými. Nebyli bez těžkostí, byli tvrdě pronásle-

dování a souzení. V síle Ducha však vydávali svědectví i u soudů. Když jim bylo někde bráněno hlásat evangelium, šli jinam, ale nedali se zastavit. Mnozí dali za tebe život, ale krev mučedníků se stávala semenem nových křesťanů.

Zdá se, Pane, že dnešní církev je daleko od vzoru prvotní církve. Někdy vypadá spíš jako stará a unavená, která neroste. Ale nechci ukazovat na druhé, nebo čekat, až znovu začnou druzí. Dnes zveš mě, když klečím u tvého svatostánku a prosím: vejdi do mého srdce, i když pro tebe není dostatečně otevřené, nebo je plné svých plánů, starostí a problémů. Vejdi jako tehdy k apoštolům a přines mi svůj pokoj. Dej mi svého Svatého Ducha, abych dovedl milovat tvou láskou. Uč mě přijímat každé odpuštění od tebe jako závazek odpouštět jiným a jako pozvání ke spolupráci na spouštění uzdravující laviny odpuštění.

Podle čeho poznám, že správně miluji? Když miluji Boha a plním jeho přikázání. *Láska k Bohu záleží právě v tom, že zachováme Boží přikázání. Jeho přikázání nejsou těžká.* (1Jan 5,3) Ano, Pane, vím, že milující neznají překážky. Dovedou číst

v očích milovaných a plnit i jejich nevy-slovená přání. Pomoz mi, abych žádné tvé přikázání nebral jako nepřijemnou povinnost či osobní omezování, ale jako možnost plnit ochotně tvá přání a tak ti ukazovat svou lásku. Naplňuj mě stále svým Duchem, abych byl plný tvé lásky. A když někdy pro lidskou slabost milovat nedovedu, miluj ve mně ty.

IX. Adorace manželů A

Pane Ježíši Kriste, klečíme společně před tebou jako kdysi, když jsi požehnal našemu manželství. Ty jsi byl vlastně vždycky s námi. Tys nám poslal svého Svatého Ducha, který je Láska, aby v nás miloval. Tys nás vedl k tomu, abychom nechtěli zůstat uzavřeni v sobě. Dal jsi nám touhu darovat se někomu, být šťastní, když můžeme druhé dělat šťastnými. Přivedl jsi nás k sobě a ve světle lásky jsi nám dal poznat tolik krás toho druhého. Probudil jsi v nás touhu spojit naše životy, žít jeden pro druhého, žít společně pro tebe. Na to jsme tehdy možná dost nemysleli, ale jako voláš každého člověka ke svatosti, aby mohl dosáhnout věčné radosti, tak jsi nás dva povolal ke společné cestě ke

svatosti, abychom mohli být šťastní spolu navěky ve tvé slávě. Jak nádherný cíl! Klečíme společně před tebou, abychom ti děkovali, abychom v tvém světle viděli naši společnou cestu, poopravili směr, načerpali sil, rozpálili svá srdce a nově zatoužili po společné svatosti.

Těžko se nám mluví o vlastní svatosti, když známe tolik chyb svých i toho druhého. Víme, co je slabost, prohra, zklamání. Tys nám však tolikrát ukázal své milosrdenství. Už ani nespočítáme, kolikrát jsi každému z nás odpustil a znovu dal důvěru. Jak to bylo osvobozující! Jak úžasnou trpělivost máš s každým z nás! Co ty odpustíš, to nikdy nepřipomínáš. Vždycky to byla příležitost vidět se navzájem novými očima. Přijmout tvé odpuštění znamená odpustit sám sobě i sobě navzájem, vidět jeden druhého jako očištěného, z tvé milosti znovu nevinného. Jaké štěstí, jaká příležitost začít znovu! Tvá velkorysost, Pane, je tak úžasná. Děkujeme ti z celého srdce.

1.

Když jsi požehnal našemu manželství, pozval jsi nás za spolupracovníky Boha Stvořitele. Jaká čest a důstojnost! Požeh-

nal jsi naší manželské lásce, aby byla plodná. Děkujeme ti, Bože, za naše děti, které jsou tvým darem. Nechali jsme je pokřtít, zasvětili jsme je tobě, aby ti patřily a měly důstojnost Božích dětí. Tys jim dal účast na svém božském životě a svěřils nám je do výchovy. Učili jsme je žít s tebou v přátelství a líbit se ti. Ne všechno se nám ve výchově podařilo. Jsou svobodní, někteří už dnes samostatní a my už nemáme možnost je ovlivňovat. Uvědomujeme si, že výchova nespočívá jen v dobrých radách, ale i v dobrém příkladu a vytvořeném ovzduší. Co jsme a čím jsme, mluví hlasitěji než naše slova. Dobré rady jsou dokonce kontraproduktivní, když naše postoje a skutky nejsou v souladu s našimi slovy. S pokornou kajícíností svěřujeme tvému milosrdenství všechny naše chyby v manželské lásce a rodičovské výchově. S velkou důvěrou ti svěřujeme svoje děti. Ty svou milostí doplňuj, co jsme nezvládli. Ty jim poslej anděly strážné, aby vnukali, co je správné. Čím menší vliv na ně mají naše slova, tím víc ti je chceme svěřovat a doufat, že ty je umíš vést i chránit. Stále jim chceme vyprošovat dar skutečné víry a touhu prohlubovat své přátelství s tebou. Ty jsi slíbil, že vyslyšíš modlitby těch, kteří se

shodnou na jedné věci a budou společně prosit. Proto společně jako rodiče se opíráme o tvá slova a prosíme za naše děti: ochraňuj je od všeho zlého, zvláště od hříchu, pomáhej jim žít jako tvoje děti a tvoji přátelé, probouzej i v nich touhu po svatosti, aby se jednou mohla celá naše rodina sejít ve tvé slávě.

2.

Když jsi požehnal našemu manželství, pozval jsi nás k budování své církve, jejíž nejmenší buňkou je rodina. K základní charakteristice církve patří: bohoslužba, hlásání evangelia a služba lásky. Naše rodina je církví, když se společně modlí a účastní se bohoslužby ve farnosti, když žije evangelium, když jeden druhému slouží z lásky ke Kristu.

Jak povznášíš naši rodinu, Pane, jaká je to slavnost, když jsi hostem u nás doma, když jsi uprostřed nás, když nám nasloucháš. Když společně otevíráme Písmo, mluvíš k nám, odpovídáš na naše otázky, dáváš moudré rady, kterými nás vedeš a doprovázíš. Nechceš, abychom byli bezradní a bez pomoci. Naše rodina má dokonce nejvyšší ochranu a nejlepší garanci, když bere vážně tvé poradenství.

Milujte se navzájem tak, jak já jsem miloval vás... Odpouštějte jeden druhému, jako i vám odpustil Kristus... Pane, ale kolikrát mám odpustit, až sedmkrát? Ne, sedmdesátseptkrát... Dal jsem vám příklad: i vy máte jeden druhému umývat nohy...

Znáš naši slabost, a proto nás zveš ke svému stolu, abys nás posilil svým tělem. Jak hluboké je naše spojení, když ty vstoupíš do každého z nás. Naplňuješ srdce jednoho stejně jako druhého. Láska k tobě manžele nerozděluje, ale dokonale sjednocuje. Když navíc každý z nás hledá to, co chceš ty, má stejný směr i naše myšlení. Nechceš, abychom přicházeli k oltáři s prázdnými rukama. Čekáš obětní dar. Přinášíme ti dobré skutky, sebezápory a drobné oběti. Největším darem je obětování sebe. My jsme se však už jeden druhému odevzdali, tak nemáme na sebe právo. Ale jeden druhého můžeme prosit o to, aby ten, kterému jsem se daroval na celý život, mne odevzdal při mši Bohu. Oba společně ti darujeme své děti, to nejcennější, co máme. Víme, že nic nás nemůže tak spojit navzájem i s tebou, jako toto darování. Rádi ho zopakujeme při každé mši svaté.

3.

Plni štěstí toužíme v této chvíli, aby tvé přátelství objevili všichni manželé. Proto tě prosíme za všechny rodiny i za celý národ:

- Odměň naše rodiče, živé či zemřelé, za všechnu lásku, kterou nám pro tvé jméno prokazovali, a v nás pěstuj trvalou, hlubokou úctu a vděčnost k nim.
- Ochraňuj nás i všechny rodiny od všeho zlého, hlavně od hříchu.
- Naplňuj naše kostely rodiči s dětmi a dopřej rodičům radost z toho, že i své dospělé děti budou nacházet v chrámě, jako tebe našli v chrámě Maria s Josefem.
- Chceme ti pomáhat v záchraně rodin a jejich posvěcování. Pomoz nám dávat druhým dobrý příklad a dělit se s nimi o krásné zkušenosti s tebou.
- Aby se upevnila stabilita rodin a pozvedla jejich mravní úroveň, pomoz nám odmítat nemravnou zábavu v televizi i na internetu a nešířit ani sprosté vtípy či obrázky.
- Dej, aby se v naší společnosti podařilo prosadit respektování práv dětí na stabilní rodinu, na věrnost a lásku otce a matky.
- Učiň nás citlivějšími pro potřeby rodin, které jsou v hmotné či mravní bídě.

Vyslyš naše prosby, Bože, a zůstaň s námi, i když odejdeme od tvého svatostánku. Dej, ať lidé, s nimiž se dnes setkáme, zakusí tvou blízkost a lásku skrze nás. Požehnej nám a dej, abychom byli nositeli tvého požehnání pro okolní svět.

X. Adorace manželů B

Pane Ježíši, víme, že jsi všude, že s tebou můžeme mluvit v modlitbě kdekoliv, ale dnes přicházíme k tvému svatostánku na tvé laskavé pozvání, abychom prožili důvěrné setkání s tebou. My manželé na sebe také často myslíme, ale to nám nestačí. Chceme být důvěrně spolu, jeden pro druhého. A dnes tu chceme být společně pro tebe, jako ty jsi tu pro nás. Přicházíme jako vyslanci celé naší rodiny, abychom za ni prosili a děkovali, abychom se my u tebe občerstvili a tak posilnili, že pak budeme ještě lépe plnit svůj náročný úkol v rodině.

1.

V našich rodinách jsme kdysi jako děti poprvé zakoušeli atmosféru lásky. Tam jsme byli milováni a tam jsme se učili milovat, zakoušeli jsme domov. Proto se

rádi vracíme domů či vzpomínáme na dětství a zvláště na Vánoce, kdy nám byl Bůh tak blízko. Ale svátky Boží blízkosti nepatří jen do vzpomínek. Ty můžeme slavit každý den. Vždyť ty jsi slíbil, že budeš uprostřed nás vždycky, když budeme shromáždění v tvém jménu, v tvé lásce.

Co máme dělat, abychom byli i u nás doma ve tvém jménu a mohli zažívat tvou přítomnost?

Ty radíš: Miluj! Láska k tobě znamená, že máme pro tebe místo ve svém srdci, že na tebe myslíme, že s tebou počítáme, že máme radost z toho, že jsi s námi a díváš se na nás. Milovat tě znamená chtít tě stále poznávat, objevovat, co se ti líbí, a pak ti dělat radost. Milovat druhé znamená chtít pro ně dobro, mít na ně čas, být pro ně, naslouchat jim a snažit se jim porozumět, vyhovět, pomoci jim, ale taky vyjádřit uznání, pochválit a povzbudit.

Obojí je někdy náročné, protože naše já je příliš soustředěné na sebe. Často chceme to, co nám se líbí, co nám dělá dobře. Prosazujeme, co my jsme vymysleli, to lepší chceme pro sebe. Láska však vyžaduje odvahu zapřít se, odřeknout si,

dát druhému přednost. Milovat druhého stejně jako sebe. Kdo však skutečně miluje, ten dává snadno přednost milovanému před sebou samým.

Uč nás prokazovat jeden druhému svou lásku každý den, a to tak, abys z nás měl radost. Ať se nezastavíme v lásce, ani kdyby to bylo těžké, kdyby nám nestačily síly. V takové chvíli ti znovu řekneme: Pane Ježíši, já to líp neumím, ale ty to umíš. Já se ti otevírám a ty mě pronikni a miluj skrze mě. Ty se dívej mýma očima. Ty se usměj mými rty. Ty pomáhej mýma rukama. A když se bude zdát, že jeden z nás teď nemiluje, ať ten druhý dá do společné lásky o to víc.

2.

Pane, ty víš, jak nám záleží na našich dětech. Víme, že náboženský vztah dětí se nejlépe vytváří příkladem rodičů. Zkušenost dobrého, spravedlivého a milujícího otce je potřebným základem pro správnou představu dítěte o Bohu Otci. Dítětem obdivovaný otec, který při modlitbě pokorně klečí před Bohem, nejlépe učí o velikosti Boha. Materská láska a péče odhaluje Boží lásku a pomáhá objevit Matku Boží, Pannu Marii. Rodiče, kteří

už nikdy nepřipomínají, co jednou od-
pustili, připraví děti k pochopení a při-
jetí osvobozujícího odpuštění hříchů od
Boha. Výchova k vděčnosti za odpuštění
a k upřímné snaze nevracet se ke starým
chybám nejlépe vede ke správné zpověd-
ní praxi. Takto vedené děti si neutvoří
představu, že se stačí vyzpovídat a může
se hřešit dál. Snaha rodičů poslouchat
Boha ukazuje dětem, že poslušnost není
jen pro malé děti. Když děti vidí, že se
rodiče chtějí líbit Bohu, který jim vidí
do srdce, nenaučí se poslouchat jen na-
oko, nebo jen tak, aby nebyly přistiženy.
Když děti vidí rodiče u zpovědi, pochopí,
že i autorita je chybující, ale stále usiluje
o nápravu.

Buď, Pane, ty sám naším učitelem, aby-
chom dokázali správně zvládnout svou
hlavní rodičovskou roli a dobře vychovali
své děti.

3.

Když otevřeme evangelium a necháme
na sebe působit tvé živé slovo, naše se-
bedůvěra se rychle vytrácí. Někdy při-
jde pokušení knihu odložit, ale jindy do-
cházáme k přesvědčení, že jsme hříšníci,
a musíme dělat pokání. To znamená:

X. Adorace manželů B

60

odvrátit se od pouze lidských hod-
not, které nás ovládají, a obrátit se
k Bohu. Protože se nám to nedaří, ne-
můžeme na sebe být pyšní. Nezbyvá
nám než se obracet na tebe jako Spasi-
tele a dovolávat se tvé milosrdné lásky.
K tomu potřebujeme odvahu, proto-
že se obvykle bojíme, že evangelium
naruší naše pohodlí. Když překonáme
námitky, odpor a strach, sejdem se
v pokoře před Spasitelem a společ-
ně zkusíme dotek Boží lásky, zázrak
uzdravení. Když se připravujeme na
odpuštění společně a nezapomeneme
se omluvit jeden druhému dřív, než
jdeme ke zpovědi, pak jsme schopni
jeden druhého vidět úplně nově. Ani
Bůh přece nepřipomíná, co odpustí.
Komu je odpuštěno, je čistý.

Přesto je někdy těžké milovat druhého,
když vidíme jeho opakované chyby. Sva-
tá Terezička říkala: Nemůžeš-li milo-
vat člověka pro jeho zlobu, miluj Krista
v jeho srdci, který tam trpí jeho zlobou.
Potěš Krista tím, že poneseš jeho bo-
lest tiše s ním.

Když se někomu občas zdá, že už milo-
val dost, a chce přestat, protože druhý

X. Adorace manželů B

61

ještě nezačal tak, jak si to on představuje, chceme si vzpomenout na Ukřižovaného. On sice umírá, ale hřích ho nepřemohl, protože miluje až do posledního dechu, modlí se za odpuštění pro ty, kteří ho ukřižovali. A co já? Ještě dýchám. Tak chci milovat dál a prosit o pomoc, o vytrvalost v lásce.

Kdo se totiž rozhodne, že už miloval dost, rozhodl o smrti lásky. Zítra se už jen smíří s tím, že nemiluje. V čem je záchrana? Nerozhodnout se nemilovat. Chybu přiznat, odsoudit se a požádat o odpuštění. Takový projev pokory je velký důkaz lásky. Na začátku své lásky jsme se domnívali, že naše láska je silná a nezranitelná. Dnes musíme přiznat svou domýšlivost a uznat, že ke své lásce potřebujeme Boha. Bez tebe se zlu neubráníme. Bez tebe bychom si svá selhání lásky neuměli dlouho odpuštět.

Apoštol Pavel radí: Neste břemena jeden druhého. Jako rodina patříme k sobě. I závod o věčnou spásu běžíme společně jako tým. Proto dej, ať jeden druhému pomáháme, povzbuzujeme, ulehčujeme, když je potřeba. Kdo je právě silnější, ať bez vyvyšování táhne

svým příkladem ty slabší. Pane, žehnej naší rodině a udělej z ní úspěšný tým.

XI. Adorace s Tomášem Kempenským

1.

Vzbuzení touhy

Já jsem živý chléb, který sestoupil z nebe a dává život světu. Já jsem dobrý pastýř, který pase takové své ovečky, které se vzdají své vůle a ve všem mě následují. Já jsem skrytá mana, radost andělů, velikonoční Beránek křesťanů a blaho vyvolených. Řekněte sionské dceři: „Tvůj král přichází k tobě.“ Nepřichází tvůj král pozemský, časný a smrtelný, ale nebeský, věčný a nesmrtelný. Nepřichází, aby kraloval ve světě, ale aby svět spasil, Král králů a Pán pánů, Král, kterého miluješ, v něhož věříš a doufáš, po kterém toužíš, na kterém závisí nebe a země. Nepřichází ve zlatě a stříbře, v kmentu a purpuru, ne s hlukem a okázalostí, ale v pokoře, chudý, s láskou a tichostí. Chce být milován, ne obáván. Hříšníky chce přilákat, ne odradit. Přichází, aby posílil tvou slabost, povzbudil malomyslnost, aby tě lakavou rukou odvedl od pozemských žádostivostí a pozvedl k nebeským touhám,

obšťastnil nebeskou sladkostí, naplnil tě vším dobrem a vysvobodil od všeho zlého. Přichází Pravda k nevědomému, cesta k bloudícímu, život k zemřelému, lékař k nemocnému. Kéž bys pochopil, jaký je to král, který k tobě přichází, jak je plný lásky a vznešení! Volá k tobě ústy proroka: „Připrav se, Izraeli, a vyjdi vstříc svému Bohu, protože přijdu a budu bydlet uprostřed tebe.“

2.

Vzbuzení pokory

Kdo jsem já, Pane, že se opovažuji přistoupit k tobě? Nebesa tě nemohou obsáhnout a ty říkáš: „Pojďte ke mně všichni!“ Co znamená taková blahosklonnost, takové přátelské pozvání? Jak se mohu odvážit přijít k tobě, když si nejsem vědom ničeho dobrého, oč bych mohl opřít svou odvahu? Jak tě uvedu do svého domu, když jsem tolikrát urazil tvé nejlaskavější oči? Andělé i archandělé se před tebou koří; serafové zahalují svou tvář před tvou božskou velebností, svatí a spravedliví se před tebou chvějí, a ty říkáš: „Pojďte ke mně všichni!“ Kdybys to, Pane, neřekl ty sám, kdo by to tomu věřil? Kdybys to ty sám nepřikazoval, kdo by se odvážil přistoupit?

Spravedlivý Noe, když měl uloženo postavit koráb, stavěl roky, aby se v něm s rodinou zachránil; jak se mohu já za hodinku tak připravit, abych uctivě přijal Stvořitele světa? Tvůj služebník Mojžíš zhotovil z neporušeného dřeva archu a potáhl ji čistým zlatem, aby v ní uložil desky Zákona; a já, tvor, který neunikne hnilobě, se mohu odvážit přijmout tebe, původce Zákona a dárce života? Šalomoun, nejmoudřejší z izraelských králů, sedm let budoval chrám ke cti tvého jména, osm dní slavil jeho posvěcení, obětoval tisíce smírných obětí, za hláholu trub a s jáсотem v něm uložil archu úmluvy; jak já, bídný a poslední člověk na světě, tě uvedu do svého přibytku, když nedovedu ani půlhodinku strávit u tebe v nerušené zbožnosti?

Můj Bože, jak se oni snažili, aby se ti líbili! Já dělám tak málo. Tak málo času věnuji přípravě na svaté přijímání. Málodky bývám opravdu soustředěný a ještě méně bez rozržitosti. A přece se sluší, aby v přítomnosti tvého spásitelného božství mi ani na mysl přišla nevhodná myšlenka, abych se nezabýval ničím jiným, když se chystám přijmout ne nějakého anděla, ale samotného Pána a Krále andělů.

3.

Vzbuzení lásky

Vzývám, Pane, tvou dobrotivost a prosím, uděl mi milost, abych se celý rozplynul láskou k tobě a nikdy už nestál o světskou útěchu. Svátost tvého Těla a Krve ze všech nejvznešenější a nejvzácnější je spásou duše i těla, lékem proti všem duchovním neduhům. Krotí náruživost, přemáhá pokušení, či aspoň zeslabuje, rozmnožuje v duši milost, utvrzuje víru, posiluje naději, rozněcuje lásku. Jestli však můj duch nemá dokonale nebeské myšlení a není roznicen takovou láskou jako cherubové a serafové, chci se s tvou pomocí připravit aspoň tak nábožně, abych zachytil aspoň jiskřičku tvého božského ohně. Co mně i přesto chybí, doplníš z pokladů svých milostí ty sám, nejdobrotivější Ježíši, který nás zveš k sobě a říkáš: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtíženi, a já vás obcerstvim.“ Spásodárná Hostie, která otvíráš brány nebe, jak obdivuhodné je všechno, co se o tobě učí, jak je nevy-slovitelné, co se v tobě tají, jak je pravdivé, co neviditelně působíš v duši! Kolikrát se sloužíš mše svatá, tolikrát ty, náš Bože, sestupuješ k lidem a toužíš přebývat s těmi, které jsi stvořil a vykoupil a které chceš navěky udělat štěstnými.

XI. Adorace s Tomášem Kempenským

4.

Obětování sebe

Varianta A

Pane, tvé je všechno na nebi i na zemi, od broučka v trávě až k orlu v oblacích, od zrnka písku až k serafinu na nebi. Ty jsi nejvyšší Pán všeho. Tebe všechno velebí a všechno hlásá tvou slávu. I já se ti dnes odevzdávám jako dobrovolná oběť a navěky chci zůstat tvým. Proto se ti dnes, Pane, celým srdcem obětuji a slibuji, že navěky budu tvým služebníkem a obětí věčné chvály. Přijmi mne s touto drahocennou obětí svého Těla, které ti dnes obětuji před neviditelně přítomnými anděly, aby byla ke spáse jak mně, také všemu tvému lidu. Pane, na tvůj smírný oltář kladu všechny své hříchy a provinění, kterých jsem se před tebou a tvými anděly kdy dopustil. Zapal a spal je ohněm své lásky. Smaž z duše všechny poskvrny. Očist' mé svědomí od všech vín a navrat' mi milost, kterou jsem hříchem ztratil. Také ti obětuji všechno to málo, co dobrého mám, abys ty sám svou krví posvětil a stále zdokona-loval; abys také mne, svého neužitečného služebníka, jednou přivedl k štěstnému cíli. Obětuji ti také všechny záležitosti svých rodičů, přátel a blízkých, ale i těch, kteří mně nebo jiným pro tvou lásku prokázali dobro-

XI. Adorace s Tomášem Kempenským

diní. Také ty, kteří mě prosili o modlitbu, ať už jsou zde na zemi mezi námi, nebo se již z tohoto světa odebrali na věčnost. Prosím za ně, aby se všem dostalo tvé milosti, blažené útěchy, ochrany proti nebezpečí, osvobození od trestů a aby ti zbavení všeho zlého radostně a nadšeně vzdávali díky. Obětuji ti též své prosby a smírné oběti zvláště za ty, kteří mi v něčem ublížili, zarmoutili mě nebo potupili, způsobili mi škodu nebo zármutek, ale i za ty, které jsem já někdy zarmoutil, znepokojil, kterým jsem vědomě či nevědomě ublížil nebo je pohoršil slovy či skutky, abys nám všem odpustil naše viny i vzájemné urážky.

Varianta B

Pane, kdo mi pomůže, abych našel tebe samého a mohl ti otevřít celé své srdce a tak tě prožívat, jak touží má duše? Kdo mi dopřeje, abys jen ty sám mluvil ke mě a já k tobě, jako mluvívá milý k milému a jak stoluje přítel s přítelem? O to prosím a po tom toužím, abych byl celý spojený s tebou, abych odtrhl své srdce od všeho pozemského, abych se svatým přijímáním naučil nalézat stále větší zálibu v nebeských a věčných věcech.

Pane, můj Bože, kdy budu s tebou tak dokonale spojen a tak do tebe ponořen, že zapomenu sám na sebe? Ty ve mně a já v tobě. Dej, abychom byli spolu stále tak jedno. Ty jsi opravdu dárcem pokoje. V tobě najdu dokonalý klid a skutečný odpočinek. Mimo tebe je jen samá dřina, bolest a strašná bída. Ty jsi opravdu Bůh skrytý, neradíš bezbožným, ale pokorným a mluvíváš s prostými lidmi.

Varianta C

Pane, jak líbezný je tvůj Duch! Abys svým synům dokázal svou sladkost, občerstvuješ je nejlahodnějším chlebem, který sestupuje z nebe. Opravdu není na světě jiný tak veliký národ, kterému by byl Bůh tak blízko jako ty, náš Bože, který se skláníš ke svým věrným. Anebo kterému tvorů se dostává tolik lásky jako zbožné duši, k níž přichází Bůh, aby ji sytil svým drahocenným Tělem? Čím se odplatím Pánu za tak vzácnou milost a lásku? Nemám pro něj milejšího daru, než když mu úplně odevzdám celé své srdce, když se s ním sjednotím. Po tom toužím, aby mé srdce splynulo s tebou. Všecko pozemské mi obrat' v hořkost. Pomoz mi trpělivě přemáhat, co je těžké a odporné. Uč mě pohrdat vším, co

je nízké a dočasné, at' na to zapomínám. Pozvedni mé srdce do nebe a nenechej mě bloudit po zemi. Ty sám buď mou slastí, vždyť jsi mým pokrmem a nápojem. Ty jsi má láska a radost, má slast i všechno dobro. Zapal mě svou přítomností a tak mě přetvoř v sebe, abych milostí vnitřního spojení a tavící silou tvé lásky splynul s tebou v jednoho ducha. Nedopuť, abych od tebe odešel lačný a neosvěžený. Nalož se mnou tak milostivě, jak jsi to ve své lásce mnohokrát udělal svým svatým. Dej, abych celý vzplanul od tebe a sám v sobě zcela zanikl, vždyť ty jsi oheň stále hořící, který nikdy nezhasne. Ty jsi láska, která očisťuje srdce a osvětluje rozum.

XII. Adorace s Antonínem Šuránkem

Skrytý Pane Ježíši, tiše přebýváš mezi námi. Zvolna přitahuj naše srdce k sobě, abychom se soustředili kolem tvého Srdce, králi a střede všech srdcí. Vzpomínáme na dva projevy tvé veliké lásky, na poslední večeri a na tvůj poslední večer pod olivami v Getsemanské zahradě. Osvět' náš rozum, abychom tě jasně viděli. Pohni naši vůli,

abychom šli za tebou i tehdy, když jiní budou prchat. Rozohni naše srdce, aby bila ve stejném taktu s tvým žhavým Srdcem. Učiň to na přímluvu své svaté Matky, kterou jsme si zvolili za svou královnu a Paní, a povzbuzuj nás prostřednictvím našeho anděla strážného.

1.

Víra a klanění

Jak divný obraz ve večeradle. Klečíš, Pane, před apoštoly. Proč? Co vidíš v tom zaprášeném Petrovi? On podle toho, jak se zná, odpírá a nechce, aby ses snížil k pozemskému prachu. Ale ty jsi přišel právě proto. A co vidíš na Jidáši, jemuž také myješ nohy? Duši! V tom je celé tajemství tvého jednání. Znáš cenu lidské duše. Víc než slunce, celý vesmír, než země se všemi svými skrytými poklady, pro něž lidé vydávají svůj život v nebezpečí, stojí lidská duše. Brzy ukážeš lidstvu, čím se za ni platí. Napíšeš to vlastní krví na dřevo kříže. Duše zaprášená... Pane, padám k tobě na zem, k tobě klečícímu a umývajícímu. Umyj i mou duši! Věřím, že má velikou cenu. Stvoř ve mně čisté srdce, Bože, a statečným duchem mě posilni, abych tě mohl přijímat jako

apoštolové. Abych s tebou vytrval na křížové cestě vždy a všude.

Pozvedáš oči a proměněný chléb zvedáš k nebi. Toto je mé tělo, které se za vás obětuje. Jaké obětování... Jak shlíží na ten dar nebeský Otec. A toto je kalich mé krve, která se za vás vylévá, obětuje. Jaké pozdvihování... Kdo zvoní? Není kovových srdcí zvonů. Ať se tedy rozezvučí naše srdce. Pokorně skláníme hlavy a bijeme se v prsa. Ježíši pod způsobou chleba a vína, v tebe věřím, v tebe doufám. Doufám, že mi pomůže tato tvá oběť a otevře věčnou blaženost. Miluji. Ty miluješ a já chci být vděčný. Podej mi své Tělo aspoň duchovně. Zavítej do mého srdce. Přijď ke mně, posvět', posil, živ mě, ať patřím jen tobě. Živ mě k věčnému životu. Tobě žiji, tobě umírám. Přijď, otvírám ti své srdce. Dovol, abych poslechl aspoň několik slov, která zněla ve večeradle, když ses loučil. Ta slova znějí i nám.

Jestliže jsem vám tedy já, Pán a Mistr, umyl nohy, máte také vy jeden druhému umývat nohy. Dal jsem vám příklad. Může být služba bližnímu, byť sebenižší, necestná? Jestliže mě milujete, bu-

dete zachovávat má přikázání. Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho přibyték. Jeho srdce bude nebem. Odcházím. Ať se vaše srdce nechvěje! Nenechám vás sirotky. Zase k vám přijdu. Ale ať svět pozná, že miluji Otce a jedním, jak mi Otec přikázal. Vstaňte, pojďme odtud!

Jdou za tebou zvolna ztichlým městem, novokněží, právě vysvěcení. Jeden z nich už vyjednává s nepřáteli. Vytrvají ostatní? Připomeň jim podmínku: vytrvají, budou-li spojeni s tebou, budou-li myslet na tebe.

Jdete mezi vinicemi. Slyším tvůj hlas: Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Můj Otec je vinař. Každou ratolest, která nese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla ovoce ještě více. Nemyslete, apoštolové, na Jidáše. Neneš ovoce. Ztratil víru. Ale myslte na sebe, abyste nesli ovoce ještě více. Právě tyto tři dny budou pro vás dny očisty. Petře, Jakube, Jene, Tomáši! Slyšíte, jak hučí potok Cedron? Tak se zavíří ve vašich srdcích. Přejděte po kamenech. Už jste u zahrady utrpení, Getsemanské.

Osm vás počká venku, jste slabí. Vy to nevíte, vy jste slibovali, ale Pán to ví, a nedopustí, aby byl někdo zkoušen nad své síly. Je milosrdný. Jen Petr, Jakub a Jan, posílení horou Tábor, ať vejdou do klidné noci. Ostatní si usedněte a dejte se ukolébat spánkem, můžete-li pod tlakem tolika událostí.

2.

Druhé veliké tajemství této noci: Pán se modlí, krvavým potem volá k nebi o smilování pro jiné. Modlí se v samotě, aby nebyl rušen. Pak se ho zmocnil smutek a úzkost. Proč se rmoutil, že bude trpět? Vždyť proto přišel a chce to dobrovolně. Duch je sice ochotný, jeho vůle je sjednocena s vůlí nebeského Otce, ale tělo se léká, chce žít. V tak krásném věku. Srdce, které tak srostlo s brázdami krásné vlasti. Zmocnila se ho úzkost. Jasně před sebou viděl, co ho čeká. Slyší oddechující apoštoly a přece ví, že už ho opustili, vidí se před veleknězem i před Pilátem sám a sám. Kde jsou ti, jimž prokazoval dobrodiní, kde učedníci a kde konečně Jidáš? Zmocnila se ho úzkost. Tu padl na kolena a modlil se. Má Otce, který ho nikdy neopustí. Otče, jestli je to možné, ať mě mine tento kalich. Avšak ne jak

já chci, ale jak ty chceš. Otec nevyslyšel tak, jak žádal. Miloval? Právě že miloval, a v něm všechny lidi, jeho bratry. Má jediné měřítko: čest a slávu jeho, Otce, a spásu lidstva. K obojímu nekonečně přispěje právě utrpení Páně. Protože každá vroucí modlitba je nějak vyslyšena, byla i tato. Tu se mu zjevil anděl z nebe a posiloval ho.

Ježíš padl do smrtelné úzkosti a modlil se ještě usilovněji. Dal nám příklad. Hledal sice útěchu i u přátel, apoštolů. Řekl jim: Má duše je smutná až k smrti. Svěřil se, posvětil přátelství, ale našel je, jak spí. Od zármutku. Omlouvá je: Duch je sice ochotný, ale tělo je slabé. Vidí dobrou vůli, oceňuje, je vděčný. Ale přesto je budí. Je třeba sebezáporu, nedat se přemoci tělem, ale duchem přemáhat tělo. Proč spíte? Vstaňte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení. Vrátil se zpět a padl opět na kolena. Otče, je-li to možné... Modlil se snažněji a snažněji. Jeho pot stékal jako krůpěje krve. Jak ta země pije! Byla stížena kletbou. V rajské zahradě Adam zhřešil neposlušností. Zde druhý Adam odčínuje poslušností až k smrti. Tam prokletá země přináší trní a bodláčí. Zde je svatou krví kletba sňata. Teď bude

plodit i ohnivé růže mučedníků modlitby, kteří se s takovou vroucností budou bít s roztržitostmi a pokušeními, až jim budou síly vypovídat.

3.

Už bychom chtěli říci: Ubohý Spasiteli. Ale ne, Spasitel je silný. My jsme ubozí. A zaznívá-li nám hlas díky, že ho posloucháme, když říká: „Bděte se mnou!“, je to i hlas, který zaslechly jeruzalémské dcery: „Neplačte nade mnou, ale plačte nad sebou,“ nad svými povrchními, roztržitými modlitbami, nestálými, bez důvěry, bez odevzdanosti do vůle Boží, bez vytrvalosti, když se vám hned nevyhoví... Silný Pane Ježíši, silný v utrpení, pomoz nám bojovat s tělem, světem, ďáblem, když nás vedou k malomyslnosti, k zoufalství a k spánku, když odvádějí od modlitby, od spojení s tebou. Což se nemodlíš mezi námi ve svatostánku? Naše oči jsou tak často obtíženy a naše mysl zatíženy všedními, zbytečnými starostmi. Bděte a modlete se.

Proč? Pohleďte na Jidáše, ten nebděl, nebdal na mé řeči. A jak skončil? Pohleďte na silného Petra, jak sliboval... A nyní nebdí, nemodlí se... pozná, jak oslábl,

až se ukáže prostá služka na dvoře Kai-fášově; zapře, zapomene. Bděte, abyste neztratili víru, abyste špatnými činy nevydali Syna člověka v ruce hříšníků.

Když se dopustí katolík veřejně činný nějakého poklesku, jak je Kristus Pán a jeho církev, jeho kostel vydáván úsměškům. Kde byla vina? Nebyl na stráži, nemodlil se. Dábel přichází jako řvoucí lev. Nestací být v družině Pánově, mezi učedníky. To ještě nikoho neuchrání, nebude-li bdít a modlit se.

A ještě jednu prosbu máme, abychom vždy uměli být na stáži, kde běží o statek největší – o tebe, o víru v tebe. Tys začal své utrpení modlitbou a ukončíš je modlitbou na kříži. Dáváš nám příklad.

XIII. Adorace se svatou sestrou Faustynou

Velebím tě, Stvořiteli a Pane, skrytý v Nejsvětější svátosti. Velebím tě za všechna díla tvých rukou, která zjevují tolik moudrosti, dobroty a milosrdenství. Pane, rozestřel jsi tolik krásy po zemi. Ona nám vypráví o tvé kráse, přestože je pouze tvým slabým odleskem, nevý-

stižná krásu. I když ses přede mnou skryl a utajil jsi svou krásu, můj zrak tě ve světle víry vidí, má duše poznává svého Stvořitele, své nejvyšší dobro. Mé srdce je uchváčeno modlitbou chvály.

Můj Stvořiteli a Pane, tvá dobrota mě vede k tomu, abych se odvážila s tebou mluvit. Tvé milosrdenství působí, že mezi námi mizí propast dělicí Stvořitele od stvoření. Rozmlouvat s tebou, Pane, je rozkoší mého srdce. V tobě nacházím všechno, po čem může srdce toužit. Tvé světlo osvěcuje mé myšlení a činí je schopným poznávat tě stále víc. Tady do mého srdce stékají prameny milostí, tady čerpá má duše věčný život.

Můj Stvořiteli a Pane, dáváš mi víc než všechny tyto dary. Dáváš mi sám sebe, sjednocuješ se se svým ubohým stvořením. Tady si naše srdce rozumějí i beze slov. Tady náš hovor nikdo nemůže rušit. To, o čem s tebou mluvím, Ježíši, je naše tajemství. Žádné stvoření se o něm nedozví. Jsou to tajná odpuštění, o nichž víš jen ty a já. Je to tajemství tvého milosrdenství, které objímá každou duši zvlášť. Za tuto nesmírnou dobrotu tě velebím, Stvořiteli a Pane, celým svým srdcem i celou svou

duší. Přestože je má chvála jen ubohá a malá, zůstávám klidná, protože vím, že ty víš, jak je upřímná, i když nedokonalá.

1.

Díkuvzdání

Ježíši, věčný Bože, děkuji ti za nesčetné milosti a dobrodiní. Kéž je každý úder mého srdce novou písní díky tobě, Bože. Každá kapka mé krve ať pracuje pro tebe, Pane. Kéž je má duše jednou písní ke chvále tvého milosrdenství. Miluji tě, Bože, jen kvůli tobě samému.

2.

Důvěra

Utíkám se do tvého milosrdenství, laskavý Bože. Ty jediný jsi opravdu dobrý. I když je má ubohost veliká a provinění mnohá, přesto důvěřuji tvému milosrdenství, protože jsi Bůh milosrdenství a nikdy nebylo slýcháno, ani nebe a země nepamatují, že by byla zklamána duše, která důvěřuje tvému milosrdenství.

Bože slitování, jen ty mě můžeš ospravedlnit. Ty mě nikdy neodmítneš, když se utíkám do tvého milosrdného Srdce, které neodmítlo ještě nikoho, i když to byl největší hříšník.

Bože můj, má jediná naděje, v tebe jsem vložila veškerou důvěru a vím, že nebudu zklamána.

Znám všemohoucnost tvého milosrdenství a věřím, že mi dáš všechno, co tvé slabé dítě potřebuje.

Ježíši, ukrytý v Nejsvětější svátosti, má jediná Lásko a Milosrdenství, svěřuji ti všechny potřeby duše i těla. Ty mi můžeš pomoci, vždyť ty jsi milosrdenství samo. V tobě mám všechnu svou naději.

3.

Proba o milost prokazovat milosrdenství bližním

Celá se toužím proměnit v tvé milosrdenství a být tvým živým odleskem, Pane. Kéž tvé milosrdenství pronikne skrze mé srdce a duši k mým bližním.

Pomoz mi, Pane, aby mé oči byly milosrdné, abych nikdy nepodezírala a nesoudila podle vnějšího zdání, ale abych hleděla na to, co je v duších mých bližních hezké, a spěchala jim pomoci.

Pomoz mi, Pane, aby můj sluch byl milosrdný, abych se skláněla k potřebám

bližních, aby mé uši nebyly lhostejné k bolestem a nářkům bližních.

Pomoz mi, Pane, aby můj jazyk byl milosrdný, abych o bližních nemluvila nikdy špatně, ale pro každého měla slovo útěchy a odpuštění.

Pomoz mi, Pane, aby mé ruce byly milosrdné a plné dobrých skutků, abych dokázala prokazovat bližním jen dobro a sama přijímala práce těžší a hrubší.

Pomoz mi, Pane, aby mé nohy byly milosrdné, abych vždycky spěchala bližním na pomoc a ovládala svou ochablost a únavu, aby mým opravdovým odpočinkem byla služba bližním.

Pomoz mi, Pane, aby mé srdce bylo milosrdné, abych měla soucit se všemi, kdo trpí, abych neodmítla své srdce nikomu, abych jednala upřímně dokonce i s těmi, o nichž vím, že mou dobrotu zneužijí, abych se skrývala do tvého nejmilosrdnějšího Srdce. O vlastních utrpeních budu mlčet. Tvé milosrdenství ať si ve mně odpočine, můj Pane.

Můj Ježíši, proměň mě v sebe, vždyť ty můžeš všechno.

4.

Za hříšníky

Bože velikého milosrdenství, tys nám poslal svého jednorozeného Syna jako největší důkaz bezmezné lásky a milosrdenství. Ty neodmítáš hříšníky, protože také jim jsi otevřel poklad nekonečného milosrdenství, z něhož mohou bohatě čerpat nejen ospravedlnění, ale i všechnu svatost, které může duše dosáhnout. Otče velikého milosrdenství, toužím po tom, aby se všechna srdce s důvěrou obrátila k tvému nekonečnému milosrdenství. Až nám odhalíš tajemství svého milosrdenství, nebude stačit celá věčnost na to, abychom ti náležitě poděkovali.

Ježíši, je mi líto ubohých hříšníků. Pamatuj na své bolestné utrpení a dej jim zkroušenost a lítost. Znáám tvé nekonečné milosrdenství a nemohu snést, aby duše, která tě tolik stála, měla zahynout. Ježíši, dej mi duše hříšníků. Ať tvé Srdce v nich najde odpočinek. Vezmi mně všechno a dej mi duše. Toužím být obětí hostií za hříšníky. Tělesná schránka ať skrývá mou oběť, vždyť i ty skrýváš své Nejsvětější Srdce v hostiích, a přece jsi živou obětí. Proměň mě v sebe, Ježíši, abych byla živou obětí, která se ti zalíbí.

XIII. Adorace se svatou sestrou Faustynou

82

V každé chvíli ti toužím přinášet zado-stučinění za ubohé hříšníky. Můj Stvořitel a Otče velikého milosrdenství, důvě-řuji ti, vždyť jsi dobro samo.

5.

V utrpení

Živá hostie, pomáhej mi v tomto vy-hnanství, abych mohla věrně kráčet po stopách Spasitele. Neprosím tě, Pane, o to, abys mě sňal z kříže, ale prosím, abys mi dal sílu na něm vytrvat. Chci být rozpjatá na kříži jako ty. Toužím po všech mukách a bolestech, které jsi vytrpěl ty. Toužím vypít kalich hořkosti až do dna.

Můj Ježíši, dej mi sílu snášet utrpení, aby se mi nekrivila ústa, když piji z kalicha hořkosti. Ty sám mi pomoz, aby ti má oběť byla milá, ať ji nekazí má sebeláska. Ať tě chválí všechno, co je ve mně, Pane: ubohost i síla.

6.

Za šťastnou smrt

Milosrdný Ježíši, rozpjatý na kříži, pa-matuj na naši hodinu smrti. Krvi a vodo, která jsi vytryskla z Ježíšova Srdce jako zdroj nekonečného milosrdenství pro mně, omyj mě z mých hříchů a provině-

XIII. Adorace se svatou sestrou Faustynou

83

ní. Umírající Ježíši, Rukojmí milosrdenství, utiš Boží hněv v hodině mé smrti.

Kéž poslední dny tohoto vyhnanství jsou, můj Ježíši, zcela podle tvé svatě vůle. Spojuji svá utrpení, hořkosti i samo umírání s tvým svatým utrpením a obětují se za celý svět, abych vyprosila hojnost Božího milosrdenství pro duše, zvláště duše hříšníků. Pevně důvěřuji a plně se svěřuji tvé svatě vůli, která je milosrdenství samo. Tvé milosrdenství mi bude v poslední hodině vším.

XIV. Adorace plná otázek

Pane Ježíši, chodívám za tebou už nějaký čas. Dokonce jsem si na návštěvy u tebe zvykl. Přišel čas, abych se kriticky podíval na tyto chvíle ztišení před tebou, přítomným v této svátosti, zamyslel se nad svým životem modlitby, nad tím, kolik času jsem jí věnoval a jak to vypadalo v období posledních měsíců. Chci si odpovídat pravdivě.

Vím, Pane Ježíši, že svou modlitbu nemohu měřit pouze časem, který jí věnuji. Je možné, že jsem se modlil pouze z po-

vinnosti a „bez srdce“. Jak vlastně vypadala moje touha po modlitbě v jednotlivých obdobích mého života? Kdy jsem se na chvíli prožítou s tebou v modlitbě opravdu těšil? Jiné to bylo, když mě tlačila bota, když jsem byl bezradný, když jsem úpěl o pomoc. Ale když se dařilo a nic mě k tobě nehnało? Když jsem měl hlavu plnou svých zájmů? Nezačal jsem zapomínat, nebo jen ve spěchu plnil povinnost? Někdy přišla nechut', špatná nálada a lenost. Jiné bych asi uměl povzbudit. Ale sebe?

Pane Ježíši, nyní vzpomínám na lidi, kteří mně nejvíce pomohli růst v modlitbě. Děkuji ti za ně a prosím: Buď ty sám jejich odměnou.

Dívat se kriticky na svůj vztah k tobě, Pane, znamená zpytovat svědomí. Nejde jen o výčet hříchů a poklesků, které vyznávám ve zpovědi. Jde o to, jak ty mě vidíš? Čím více se k tobě přibližuji, tím více zakouším tvou lásku. Toužím na ni odpovědět, ale zároveň se stydím za svou ubohost. Když jsem od tebe daleko, ani si svých chyb moc nevšímám. Čím více vstupuji do tvého světla, tím ostřejší stíny vrhají mé chyby. Přitahuj mě, Pane,

k sobě, abych v tvém světle dobře poznával nejen své viny, ale i jejich kořeny. Proč se mi nedaří dodržovat tolikrát opakované sliby, že se polepším? Snad jsem ještě nepojmenoval dobře ty kořeny. Možná jsem neodhalil nepřiznané touhy a přání, nebo je dokonce skrývám i před sebou, nazývám je jinak, abych se jich nemusel zbavit. Nebo se prostě jen vymlouvám?

S láskou se na tebe dívám a toužím se ti líbit, chci se ti podobat. Prosím, abys přetvořil moje srdce podle svého vzoru. Vezmi mé kamenné srdce a dej mi srdce z masa, které by dovedlo nezištně milovat. Víím, výměna srdce je velmi těžká operace. Já bych to rád nějak bezbolestně a bez rizika, protože mi chybí odvaha. Ale tak to nejde. Dáš mi odvahu k pravdě a sílu k odložení starého člověka?

Vím, že mě vedeš hlasem svědomí a svým vnuknutím, ale já jako bych neuměl slyšet. Kardinál Manning píše ve svém deníku: „Ze stovky vnuknutí za den zaslechneme jen asi dvacet. Splníme snad jedno, a kdyby aspoň to. Tak malá je ochota nechat se vést tvým vnuknutím.“ Kdy jsem naposled zaslechl Boží vnuknutí? Jak jsem ho uskutečnil?

Když se srovnávám s lidmi světa, zdá se mi, že jsem celkem dobrý a slušný člověk. Otázky pro zpytování svědomí však nekladou zločinci, ale ty sám, tvoje dokonalost. Jsem zvyklý na zpytování podle Desatera, ale nebylo by načase zpytovat svědomí podle tvého přikázání lásky? Podle Velepísně lásky z listu Korint'ánům, či podle osmera blahoslavenství, nebo podle Mariina chvalo zpěvu? To jsou zrcadla, která nastavuješ svým přátelům.

Jako zrcadlo mi posíláš i lidi, kteří někdy zkoušejí mé ctnosti a mou dokonalost nějakou provokací či jejich chybou. Ale je to jejich chyba, když vybuchnu pro nedostatek sebeovládání? Posíláš lidi, kteří jsou nuzní, a zkoušíš, jestli tě v nich poznám, jestli osvědčím svou víru ve tvé slovo: „Co jste udělali jednomu z těch nejposlednějších, mně jste udělali.“ Kdy jsem tě naposled v někom takovém poznal?

Vím, Pane, že nemáš rád lidi vlažné, kteří nejsou studení ani horcí. Moje krev sice občas vzkypí, věř, ale často ne na správném místě. Hořím taky pro růst tvého království a pro spásu duší? Nebo jsem

kolikrát zahleděný do sebe a propadlý nezájmu o spásu druhých? Lhostejný k jejich osudu a ještě to zakrývám respektováním jejich svobody či společenské korektností?

Pane, někdy na nás dopouštíš zkoušky, abychom si uvědomili, jak na tom jsme. Odtáhneš svou ruku, aby se ukázalo, jak pevně si stojíme. Necháš nás v temnotě pochybností, nezodpovězených otázek a nejistot, aby se ukázalo, jestli za tebou nejdeme jen proto, že je nám u tebe dobře. Někdy neodpovídáš na naše modlitby, abychom poznali, jestli jdeme za tebou jen proto, že nám pomáháš, nebo za tebou dokážeme jít i tehdy, když jde jen o tebe. Necháš nás projít tunelem temnot, pochybností a nejistot, zkoušek, nesmyslností a absurdit, aby se ukázalo, jestli věříme, že na konci čeká světlo a svoboda, ty sám. Bylo by pošetil v tunelu měnit směr či stát na místě a plakat. Kdy jsem prošel nějakou zkouškou nejistot, opuštěností či duchovní temnoty? Jak jsem obstál? Co jsem o sobě poznal?

Ty však, Pane, nedopouštíš jen zkoušky. Daleko častěji nás povzbuzuješ, posiluješ a zahrnuješ svou přízní. Kterou život-

ní zkušenost s Bohem si vybavím? Kdy jsem zakoušel radost z Boží blízkosti a jeho přátelství, jeho pomoci? Kdy jsem měl radost ze společenství církve? Kdy jsem byl hrdý na to, že jsem křesťanem? Kdy jsem zakusil, že Bůh moje modlitby slyší? Kdy jsem dokonce dostal od Boha znamení, kterým mě Pán vede v životě?

Slepí, hluchí a chromí, které Pán uzdravil, často skákali radostí a chtěli zůstat u Ježíše na zbytek života. Kolikrát Bůh uzdravil mou duši? Kolikrát jsem dostal od Boha velkorosý dar odpuštění? To byly přece taky zázraky! Měl jsem z toho opravdovou radost?

Zatím přemyslím, jako by všechno záleželo na mně. Jako bych nebyl všechno dostal darem. Jako bych zapomněl, že ve křtu jsem umřel pro svět a tys mi dal účast na svém životě. Z mé strany stačí se ti otevírat, počítat s tebou, nechat tě působit ve svém nitru. Dokonalost křesťana nespočívá v tom, co všechno se naučí, dokáže, přemůže. Vlastním úsilím by sice mohl dosáhnout i vysokého stupně dokonalosti, přiblížit se k ideálu, ale nemůže se spasit, nemůže dosáhnout svatosti, protože ta je tvým darem. Sebeovládání má smysl a je důleži-

té jako cvičení, protože potřebuji pevnou vůli k otvírání se tobě i odmítání toho, co mě od tebe odvádí. Odříkáním cvičím v kázni své tělo a konáním dobrých skutků čerpám sílu pro duši. Vnitřní proměnu ve mně však působíš ty, když se ti otvírám, když tě přijímám, když tě nepoužívám jen jako svého asistenta štěstí či pomocníka v těžkostech, ale udělám tě středem svého života. Jedině v tobě mám naději, že mi nevezme všechno smrt.

Žiji ve světě, ale nemohu žít jako ostatní jen s tím rozdílem, že se modlím, zachovávám náboženské tradice a snažím se být slušnější. Křesťanství není přídavek k životu, ale nový život. Já vím, že mám Otce, že nikdy nemusím být sám a sirotek. Víím, že jsem sice slabý a chybující, ale pokud jsem otevřený tobě, ty mě proměňuješ zevnitř. Víím, že mě dokonale miluješ, a pokud tvou lásku dávám dál lidem, zakouším, že ve mně působíš. Mám jistotu, že ani smrt mi neublíží, když neztratím spojení s tebou. Z toho má pramenit má jistota a pokoj. Tak se mám stát znamením živého Boha pro okolní svět. Žiji ve světle a jsem světlem světa, pokud odrážím tvé světlo jako měsíc, který i uprostřed temné noci odráží světlo slunce. Ano, tak by

to mělo být. K tomu jsem povolán. Ale zatím?

Pane, odpusť mi všechny chyby, zvláště ty, které jsem ve své povrchnosti dříve neviděl. Odpusť, že jsem neměl více odvahy odložit zlozvyky a ohledy na okolí, že jsem dost nevyužil možností začínat znovu, že jsem nevyrazil s větší důvěrou v tvou pomoc na cestu ke svatosti. Upřímně toho lituji, že jsem ve zkouškách temnot nezapomněl na tebe, že jsem tě tolikrát nepoznal v lidech a neobjal v bolestech.

Děkuji ti za úžasné dary, které jsem si dnes připomněl, za chvíle, kdy jsem cítil tvou lásku a blízkost, kdy jsem prožíval, že mě přijímáš takového, jaký jsem, kdy jsem cítil, že mě opravdu miluješ.

Tato zvláštní chvíle s tebou, Pane, byla velmi silná a dala mi mnoho. Zůstaň se mnou!

XV. Modlitby sv. Jana Pavla II.

1. Bože, milosrdný Otče,

který zjevuješ svou lásku ve svém Synu, Ježíši Kristu, a vyléváš ji na nás v Utěšiteli

Duchu Svatém. Tobě dnes svěřujeme osud světa i každého člověka. Skloň se nad námi hříšnými, uzdrav naši slabost, přemoz všechno zlo a dej všem obyvatelům země poznat své milosrdenství, aby v tobě, trojjediný Bože, vždy nacházeli zdroj naděje. Věčný Otče, pro bolestné utrpení a zmrtvýchvstání svého Syna buď milosrdný k nám i k celému světu. Amen.

(Touto modlitbou zasvětil Jan Pavel II. 17. srpna 2002 svět Božímu milosrdenství.)

2. Bože našich otců, Bože velký a milosrdný,

Pane míru, pokoje a života. Otče všech. Ty jsi měl v úmyslu mír, a ne utrpení, odsuzuješ války a ponižuješ pýchu násilníků. Ty jsi poslal svého Syna Ježíše, aby hlásal mír a pokoj blízkým i vzdáleným, aby se znovu sjednotili lidé všech ras a všech rodů v jednu jedinou rodinu.

Slyš jednomyslný křik svých dětí, prosbu celého lidstva: Nikdy více válku, spirálu smutku a násilí ohrožující celé stvoření na nebi, na zemi i v moři. Ve společenství s Marií, Matkou Ježíšovou, tě ještě prosíme:

XV. Modlitby sv. Jana Pavla II.

XV. Modlitby sv. Jana Pavla II.

Promluv k srdcím lidí zodpovědných za osud národů. Zastav logiku odplaty a pomsty, vnukni svým Duchem nová řešení, velkomyslná a úctyhodná gesta, prostor pro dialog a trpělivé očekávání, více účinné, aby se rychle ustoupilo od války. Uděl naší době pokojné dny, dny míru.

3. Pane Ježíši, chceme milovat jako ty,

kteří dáváš svůj život a sebe samého se vším, co máš. Rádi bychom zvolali spolu se svatým Pavlem: „*Pro mě život je Kristus.*“ Náš život nemá bez tebe smysl. Chceme se naučit žít ve společenství s tebou, který nás miluješ, protože s takovým přítelem lze překonat všechno. Od tebe se učíme sjednocovat se s vůlí Otce, protože rozmlouvat v modlitbě znamená milovat. Když se noříme do tebe, chceme učinit důležitá předsevzetí, zaujmout pevné postoje a přijmout trvalá a podstatná rozhodnutí odpovídající našemu křesťanskému povolání.

4. Pane Ježíši, ve víře, naději a lásce

se ti klaníme v jednoduchém postoji přítomnosti, ticha a očekávání, čímž chceme současně odpovědět na tvou výzvu: „*Zůstaňte zde a bděte se mnou!*“ Ty sdílíš chudobu našich myšlenek,

citů a slov, proto se chceme učit klanět se tvému tajemství a milovat je takové, jaké je, v mlčení a ztišení oddaného přítele.

5. Děkujeme ti, Ježíši!

Děkujeme ti za to, že v eucharistii nás nehodné přijímáš mocí Ducha Svatého do jednoty svého Těla a Krve, do jednoty své smrti a zmrtvýchvstání. Ježíši, prosíme tě, přijď mezi nás, jako jsi přišel o Velikonocích do večeradla mezi své učedníky, a ještě jednou nám zopakuj: „*Jako Otec poslal mě, tak já posílám vás.*“ Dej, abychom byli všude tam, kam nás posíláš. Vždyť tebe poslal Otec!

6. Pane Ježíši, klečíme před tebou

a víme, že nás miluješ takové, jací jsme. Ty máš slova věčného života a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Boží Svätý. Skrze tebe a Ducha Svatého, kterého nám dáváš, toužíme dojít k Otci, abychom mu řekli své „ano“ spojené s tvým. Na cestě s tebou, Cesto, Pravdo a Živote, toužíme proniknout zdánlivé Boží „mlčení“ a „nepřítomnost“. Chceme rozehnat mračna nad horou Tábor, abychom mohli naslouchat hlasu Otce, který říká: „*To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení, toho poslouvejte.*“ Díky této víře zro-

zené z naslouchání v modlitbě budeme s to vyjasnit si své osobní situace i různé oblasti rodinného a společenského života. Toužíme vnímat a vidět věci stejně jako ty, protože jsi středem, počátkem a koncem všeho.

7. Ježíši ukřižovaný a vzkříšený, děkujeme ti!

Prosíme tě, odpusť nám všechno zlo, které narůstá v srdci člověka i ve světě, odpusť všechno zanedbané dobro: Odpusť! Klaníme se ti ve tvém zmrtvýchvstání, dotýkáme se znamení naší spásy na tvých rukou, nohou a v boku a s živou vírou voláme: „*Pán můj a Bůh můj!*“

8. Kriste, Boží Synu,

ty ses zřekl všeho a stal ses služebníkem, podobný lidem až k smrti na kříži. Prorozený mezi zemřelými, Kriste zmrtvýchvstalý, v tobě se Otci zalíbilo smířit všechno stvoření.

Prostřednictvím Panny Marie, tvé Matky, která má neposkvrněné Srdce, tě prosíme: dovol nám v tobě objevit ukryté poklady moudrosti. Spolu s Marií v kruhu učedníků nám dovol být věrnými svědky ve víře a lásce. Amen.

9. Bože, jsi naším Stvořitelem.

Jsi dobrý a tvoje milosrdenství je bezmezné. Tobě vzdává chválu všechno stvoření. Bože, předal jsi nám lidem vnitřní zákon, podle kterého máme žít, plnit tvou vůli a konat své povinnosti. Máme kráčet po tvých cestách a tak najít pokoj duše. Veď nás ve všem našem konání, do kterého se pouštíme tady na zemi. Osvoď nás od zlých sklonů, které odvádějí naše srdce od tvé vůle. Nepřipust', abychom si zvýváním tvého jména omlouvali svůj lidský nepořádek.

Bože, ty jediný jsi svatý. Tobě patří naše chvála. Nedovol, abychom se od tebe vzdálili.

Bože, soudce všech lidí, pomoz nám, abychom v poslední den stanuli mezi tvými vyvolenými.

Bože, tvůrce spravedlnosti a pokoje, dej nám skutečnou radost a lásku a také trvalé bratrství. Amen.

10. Všemohoucí a věčný Bože,

Otče chudých, Utěšiteli nemocných, Naděje umírajících. Tvá láska řídí každý okamžik našeho života. Víme, že jsi vždycky

nabližku zarmouceným a trpícím. Bože laskavý a soucitný, přijmi naše modlitby, které ti přednášíme ve jménu našich nemocných bratrů a sester. Posiluj jejich víru a důvěru v tebe. Utěš je svou láskyplnou přítomností a – pokud je to tvá vůle – navrať jim zdraví a dodej jim nových sil na těle i na duchu. Bože, zdroji veškeré síly, braň a ochraňuj ty, kteří se starají o nemocné a umírající. Dej jim ducha odvahy a laskavosti. Posiluj jejich úsilí přinášet útěchu a úlevu. Ať jsou ještě zářivějším znamením tvé proměňující lásky. Amen.

11. Bože, od něhož pochází každé otcovství na nebi i na zemi.

Otče, který jsi Lásky a život, učiň, aby se každá lidská rodina na zemi stala skrze tvého Syna Ježíše Krista, zrozeného z ženy a skrze Ducha Svatého, pramenem Boží lásky, skutečným chrámem života a lásky pro generace, které se neustále obnovují. Učiň, aby tvá milost vedla myšlenky i skutky manželů k dobru jejich rodin i všech rodin na celém světě. Učiň, aby mladé generace našly v rodině silnou podporu pro své lidství a růst v pravdě a lásce.

Učiň, aby láska, posílená milostí svátosti manželství, byla silnější než každá slabost

a každá krize, kterými někdy naše rodiny procházejí.

A konečně, na přímluvu Svaté rodiny z Nazareta, dej, aby církev v rodině a prostřednictvím rodiny mohla plodně naplnit své poslání uprostřed všech národů země. Skrze Krista, našeho Pána, který je Cesta, Pravda a Život na věky věků. Amen.

12. Pane Ježíši, ty jsi řekl: „*Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne.*“ Jako dva učedníci z evangelia tě prosíme, Pane Ježíši, zůstaň s námi! Ty, božský Poutníku, odborníku na naše cesty i znalce lidského srdce, nenechávej nás jako vězně večerních stínů.

Pomáhej nám v naší únavě, odpusť nám naše hříchy, směruj naše kroky na cestu dobra.

V Eucharistii ses stal „lékem pro nesmrtnost“: dávej nám zakoušet plný život, který nás vede po cestách této země jako poutníky plné důvěry a radosti, s pohledem zaměřeným k cíli života, jenž nekončí. Amen.

1. Pane Ježíši, ty, který věrně navštěvuješ a naplňuješ svou přítomností církev i lidské dějiny; ty, který v podivuhodné svátosti svého Těla a své Krve nám dáváš účast na božském životě a poskytuješ předchut' věčného života; tebe velebíme a chvalořečíme ti. Skloněni před tebou, láskyplný zdroji života, skutečně přítomný a živý mezi námi, snažně tě prosíme [...] v očekávání věčného života v tobě, ve společenství Nejsvětější Trojice. Amen.

2. Pane, děkujeme ti, že jsi pro nás otevřel své Srdce; že ses ve své smrti a svém vzkříšení stal pramenem života. Učiň, ať jsme lidé živoucí, živení z tvého pramene, a dopřej nám, abychom se i my stali prameny schopnými přinášet této naší době vodu života. Děkujeme ti za milost, že jsme se ve křtu stali Božími dětmi. Pane, požehnej nám a požehnej všem lidem tohoto času, kteří jsou žízniví a hledající. Amen.

3. Bože všech časů, přinášíme před tebe radosti, naděje a touhy, zkoušky, utrpení a bolesti všech lidí a celého světa. Bože

Abrahámův, Izákův a Jakubův, slyš křik trpících, těch, které svírá strach, těch, kteří postrádají naději. Sešli svůj pokoj této zemi a celé lidské rodině; pohni srdci těch, kteří vzývají tvé jméno, aby pokorně kráčeli cestou spravedlnosti a soucitu. „Dobrý je Pán k těm, kdo v něho doufají, k těm, kdo ho hledají.“ Amen.

4. Bože lásky, slitování a uzdravení, shlédni na nás. Bože pokoje, vlij svůj pokoj do našeho násilného světa: pokoj do srdcí všech lidí i mezi všechny národy na zemi. Ke svým cestám lásky obrať všechny, jejichž srdce a duše jsou stravovány nenávisť. Bože porozumění, hledáme u tebe světlo a vedení. Uděl nám svou útěchu, posiluj nás v naději a daruj nám moudrost a odvahu neúnavně usilovat o svět, v němž mezi národy i ve všech srdcích vládne pravý pokoj a láska. Amen.

5. Laskavý Otče, požehnej umírajícím, kteří zakrátko stanou před tvou tvář. Věříme, že jsi učinil ze smrti bránu k věčnému životu. Posiluj ve svém jménu naše bratry a sestry, kteří završují svůj život, a uveď je bezpečně do domu věčného života s tebou. Pane života a skálo

naší naděje, zahrň hojným požehnáním všechny, kteří žijí, pracují a umírají. Naplň je svým pokojem a milostí. Ukaž jim, že jsi milující Otec, Bůh milosrdný a soucitný. Amen.

6. Bože, tys způsobil, že jsme se zrodili z vody a z Ducha Svatého k věčnému životu v novém stvoření; ve své dobrotě nadále žehnej všem svým synům a dcerám. Dej, abychom vždycky a na každém místě zůstali věrnými členy tvého lidu, sjednocenými společným křtem, abychom společně vyznávali jednu víru zděděnou od apoštolů, vydávali tak svědectví v rozděleném světě a směřovali k plné jednotě, po jaké Ježíš touží pro svou církev. On je Bůh, který s tebou kraluje v jednotě Ducha Svatého na věky věků. Amen.

7. Otče, Synu a Duchu Svatý, nevýslovný a jediný Bože, buď veleben za tento svět, který je jevištěm dějin lidského rodu, posetým pomníky jeho úsilí, porážek i vítězství, za svět, který byl osvobozen tebou, ukřižovaný a zmrtvýchvstalý Ježíši. V tobě je tento svět i člověk, který v něm žije, schopen přemáhat moc Zlého, aby se tak člověk i svět mohl změnit

k lepšímu a aby směřoval k plné dokonalosti podle tvého rozhodnutí. Bože, v Trojici jediný, Otče, Synu a Duchu Svátý, buď veleben za svět vykoupený Kristem. Amen.

8. Kriste, ty jediný máš nesmrtelný život, který vychází od nebeského Otce. Dnes jej znovu dáváš.

Církev putující po této zemi si je vědoma své povinnosti ukazovat světu tvář Božího milosrdenství. Tato církev k tobě volá jménem všech lidí zachvácených strachem. V tobě, zmrtvýchvstalý Pane, si Otec zamiloval člověka a celé lidstvo. Prosíme tě, vítězný Králi, daruj nám plnost života navěky. Amen.

XVII. Modlitby různých papežů

1. *Klement XI.:*

Věřím v tebe, Pane, ale posilni mou víru. Doufám v tebe, oživ mou naději. Miluji tě, dej mi větší lásku. Lituji svých poklesků, pomoz mi, abych litoval opravdověji. Tobě svěřuji svá slova, abych o tobě dovedl mluvit. Tobě svěřuji své skutky, abych vždy jednal podle

XVI. Modlitby papeže Benedikta XVI.

102

tvých přání. Tobě svěřuji svá utrpení, abych je dovedl snášet z lásky k tobě. Chci to, co chceš ty, protože to chceš ty, tak jak to chceš ty a pokud to chceš ty. Amen.

2. *Bl. Pius IX.:*

Chvála a čest, láska a dík eucharistickému Srdci Ježíšovu ve všech svatostánkách světa buď nyní a bez přestání až do konce světa. Amen.

3. *Pius XII.:*

Pane Ježíši, ty jsi řekl: „*Já jsem chléb života! Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.*“

Nejlaskavější Ježíši, jenž jsi skryt pod eucharistickým závojem! Vyslechni se soucitě naše pokorné prosby, abys je přenesl před trůn Nejvyššího. Přijmi nyní dobrotivě vroucí tužby našich srdcí.

Dej světlo naší mysli, posiluj naši vůli, povzbuzuj naši vytrvalost a zapaluj v našich srdcích plamen svatého nadšení, abychom překonávali svou malost, vítězili nad každou těžkostí a dokázali ti vzdávat úctu hodnou tvé velikosti a tvé

XVII. Modlitby různých papežů

103

důstojnosti, v souladu s našimi přáními a našimi svatými tužbami. Amen.

4. *Pius XII.:*

Drahý Ježíši, také ty jsi byl dítětem jako my a řekl jsi nám, že máš rád, když jsou děti ve tvé blízkosti. A tak my nyní přicházíme jako děti ze všech národů světa a chceme ti nabídnout svoje díky a také ti dát svoje modlitby za mír. Ty toužíš být s námi každý den a kdekoliv jsme; učíš tedy naše srdce svým příbytkem, svým oltářem a svým trůnem. Učiň, ať tvoříme všichni dohromady jedinou rodinu, sjednocenou pod tvou péčí a ve tvé lásce. Učiň, aby každý člověk, mladý i dospělý, byl vzdálený sobeckým myšlenkám i skutkům, které oddělují děti nebeského Otce od sebe navzájem a od tebe, Kriste. Učiň, ať je tvoje milost štítem proti nepřátelům tvým i tvého Otce. Odpusť jim, Pane, vždyť nevědí, co činí. Až se lidé s tvou pomocí budou mít navzájem rádi, pak bude pravý pokoj na zemi a my, děti, budeme moci žít beze strachu z nové války. Prosíme také tvou neposkrvrněnou Matku Marii, která je také naší Matkou, aby ti přednesla tuto naši modlitbu pokoje. Ty ji jistě vyslyšíš. Díky, sladký Ježíši. Amen.

5. *Sv. Jan XXIII.:*

Božský Spasiteli, každodenní chlebe, Živote světa, přijď tvé království. Pane pánů, eucharistický Ježíši, laskavý Pastýři, ochraňuj nás před nebezpečím. Ježíši, dobrý Pastýři, chlebe života, Ježíši, náš jediný stole, Svátosti lásky, zachraň svůj lid. Radujeme se v tobě, svatý Ježíši. Amen.

6. *Sv. Jan XXIII.:*

Ježíši Vzkříšený, Zdroji míru a pokoje, pohlédni dobrotivě na celé lidstvo. Očkává od tebe pomoc a posilu ve svých trápeních a zraněních. Tak jako ve dnech, kdy jsi kráčel po zemi, měl jsi stále nejraději ty malé, pokorné a trpící; vždycky jsi hledal hříšníky. Učiň, ať všichni, kteří tě volají, tě i nacházejí, abys jim byl Cestou, Pravdou a Životem. Zachovej svůj mír, Beránku obětovaný pro naši spásu: Beránku Boží, který bereš na sebe hřích světa, dej nám mír a pokoj! Vzdal se srdcí lidí to, co by ohrožovalo mír, a upevni je v pravdě, spravedlnosti a v lásce k bratřím a sestřám. Osviť ty, kteří vedou národy, aby vedle správných starostí o to, aby se jejich bratřím a sestřám dobře dařilo, také zaručovali a bránili velký poklad míru. Probouzej vůli všech, aby překonali překážky, které je rozdělují, aby posí-

lili pouta vzájemné lásky a byli pohotoví k porozumění, soucitu a odpuštění, aby tak tvé jméno sjednotilo národy a v srdcích, v rodinách a ve světě zvítězil mír, tvůj mír. Amen.

7. Bl. Pavel VI.:

Pane Ježíši, ty jsi řekl: „*Já jsem chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.*“ Ty jsi Kristus, Syn Boha živého, ty jsi zvěstovatel neviditelného Boha, prvorozený z celého stvoření, základ všech věcí; ty jsi učitel lidstva, ty jsi Vykupitel; ty ses narodil, zemřel jsi a vstal z mrtvých pro nás; ty jsi střed dějin a světa; ty jsi ten, kdo nás zná a miluje; ty jsi společník a přítel našeho života; ty jsi muž bolesti i naděje; ty jsi ten, který má přijít, který jednoho dne má být naším Soudcem, a jak my doufáme, také naším štěstím. Amen.

8. Bl. Pavel VI.:

Pane, Bože pokoje a míru, který jsi stvořil lidi, abys jim projevoval svou dobrotu, aby byli rodinou tvé slávy, dobrořečíme ti a vzdáváme ti díky; protože jsi nám poslal Ježíše, svého nejmilejšího Syna, ten byl ve svém velikonočním ta-

jemství učiněn původcem veškeré spásy, zdrojem každého míru a pokoje a poutem každého bratrství.

Vzdáváme ti díky za to, že tvůj Duch pokoje vzbuzuje i v naší době touhy a usilovné snahy o nastolení pokoje. Děkujeme ti také, že nenávisť nahrazuješ láskou, nedůvěru měníš v porozumění, lhostejnost přetváříš v solidaritu.

Otevři ještě tentokrát našeho ducha a naše srdce pro konkrétní požadavky lásky všech našich bratří a sester, abychom se stále více stávali tvůrci pokoje.

Rozpomeň se, Otče milosrdenství, na všechny, kteří se nacházejí v bolestech, trpí a umírají na celém světě za to, aby byl svět více bratrský. Dej, ať lidem všech ras a všech jazyků přijde tvé království spravedlnosti, míru a lásky. A tak ať je země plná tvé slávy. Amen.

9. Jan Pavel I.:

Bud' mi blízko, Pane. Drž svou ruku na mé hlavě, ale také mi pomoz, abych i já měl svou hlavu pod tvou rukou. Ber mě takového, jaký jsem, s mými chybami a s mými hříchy, ale pomoz mi, abych se

stával takovým, jakým mě chceš mít ty a jakým chci být i já. Amen.

O, můj Bože, dej, abych na sebe úplně zapomněl a nepohnutě přebýval v tobě, jako by má duše byla již na věčnosti. Kéž nic neruší můj pokoj! Nic at' mne neodlučuje od tebe, můj Bože! Uděl pokoj mé duši, učiň ji svým nebem, místem svého odpočinku! Nedopust', abych tě tam nechal samotného, ale učiň, at' tam ustavičně prodlévám v živé víře, ponořen v klanění, oddán zcela a úplně tvé tvůrčí činnosti. Amen.

XVIII. Různé modlitby

Benedikt XVI.

Modlitba důvěry

Kristus mě uchvátí a řekl mi: „Náležíš mi, jsi pod ochranou mých rukou, jsi pod ochranou mého Srdce. Jsi v mých dlaních a právě tak se nalézáš v celé šíři mé lásky. Zůstaň v mých rukou a dej mi srdce své. ... Neboj se! Já jsem s tebou. Neopustím tě, ty neopouštěj mne!“ (13. dubna 2006)

Za povolání

Otče, učiň, at' povstane mezi křesťany mnoho svatých povolání ke kněžství, která by udržovala živou víru a opatrovala vděčnou vzpomínku na tvého Syna Ježíše kázáním jeho slova a udělováním svátostí, kterými ustavičně obnovuješ své věřící. Dej nám svaté služebníky tvého oltáře, kteří by byli pozornými a horlivými strážci svátosti Eucharistie, největšího Kristova daru pro vykoupení světa. Povoluj služebníky svého milosrdenství, kteří by ve svátosti smíření šířili radost z tvého odpuštění. Učiň, Otče, at' církev s radostí přijímá četná vnuknutí Ducha tvého Syna, je učenlivá k jeho pokynům a pečuje o povolání ke kněžské službě a k zasvěcenému životu. Podporuj biskupy, kněze, jáhny, zasvěcené osoby a všechny pokřtěné v Kristu, aby věrně plnili své poslání ve službě evangelium. Prosíme tě o to skrze Krista, našeho Pána. Amen. (5. března 2006)

„Proste Pána žně, aby poslal dělníky!“ Prosím, udělej to! Probuď lidi! Rozněť v nich nadšení a radost z evangelia! Dej jim pochopit, že toto je poklad cennější než každý jiný poklad a že ten, kdo ho našel, musí ho předávat dál! (14. září 2006)

Modlitba rodičů

Bože, tys nám ve Svaté rodině zanechal dokonalý vzor křesťanského života prožívaného ve víře a v poslušnosti k tvé vůli. Pomáhej nám, abychom byli příkladem víry a lásky k tvým příkázáním, podpírej nás v našem poslání předávat víru dětem. Otevři jejich srdce, aby v nich rostlo semeno víry, které dostaly na křtu. Posiluj víru naší mládeže, aby rostla v poznání Pána Ježíše. Zvětšuj lásku a věrnost ve všech manželstvích, zvláště v těch, která procházejí chvílemi utrpení nebo těžkostí. Spojení s Josefem a s Marií prosíme tě o to skrze Ježíše Krista, tvého Syna, našeho Pána. Amen (8. července 2006)

Biskup Klaus Hemmerle **Modlitba**

Ježíši,
žít a dávat sebe samého,
umírat a dávat sebe samého;
tvé umírání a tvé žití se nám dávají,
ty sám se nám dáváš v Eucharistii.

Dej, abych z ní žil každý den.
Dej mi takové nadšení, aby skrze mne
mnozí v tobě nacházeli jediné oblažující
tajemství svého umírání a svého žití.

Dej, abych byl služebníkem tvého Těla,
služebníkem Eucharistie a církve,
toho těla,
které neustále vydávané na smrt
dává světu život
a ochraňuje v sobě život světa.

Dej, abych eucharistii nejen slavil,
ale abych ji žil.
A dej, ať se stále znova vracím
a prodlévám před ní,
abych se jí živil v tichých okamžicích
svého umírání i svého žití,
a proto ona jako silný magnet
ať mne přitahuje směrem ke tvé oběti.

Chiara Lubichová **Marnost**

Když procházíš některými ulicemi našich
měst, máš bolestný dojem, že tudy kráčí
vtělená marnost. Vtělená do čehosi, co
pokrývá zdi a odhaluje lidi neslušností,
jež dusí, a ošklivostí, jež svírá srdce.
A tak se jako člověk přitahovaný teplem
ohně za kruté mrazivé zimy utíkáš do
kostela, kde ti červené světlo oznamuje,
že je tam On.
Tam si uvědomuješ, že na ulici se ti sice
zdálo, že se marnost ztělesnila, ale vidíš
skutečnou Boží přítomnost, jež volá do

Pánova náručí anděly a svaté, kteří s ním již žijí, i tvé drahé, kteří již přešli na druhou stranu; to jsou ty pravé skutečnosti v jediné Skutečnosti.

Svět se tak znovu stal podnožkou pro Toho, jenž pouze „je“, stejně tak jako peklo vytváří pozadí pro Ráj.

Ty jsi zůstal s námi

Ne, země nezůstala chladná. Ty jsi zůstal s námi! Co by bylo z našeho života, kdyby svatostánky neobsahovaly tebe? Ty ses jednou zasnoubil s lidstvem a zůstal jsi věrný.

Uctíváme tě, Pane, ve všech svatostánkách světa. Ano! Ty jsi s námi a pro nás! Nejsou tak daleko jako hvězdy na nebi, které jsi nám dal také. Můžeme se s tebou setkat všude, Králi hvězd a všeho stvoření!

Díky, Pane, za tento nesmírný dar. Nebe se převrátilo na zem. Hvězdnaté nebe je malé. Země je velická, protože je všude protkaná Eucharistií: Bůh s námi, Bůh mezi námi, Bůh pro nás.

Rychle míjí můj čas

Rychle míjí můj čas,
můj život, Pane, přijmi!

V srdci tě chovám jako poklad,

kteřý má ovládat každý můj krok.
Buď se mnou, bdi nade mnou.
Tvá je má láska: má radost i bolest.

Nikdo ať nezachytí ani vzdech.

Skrytá ve tvém svatostánku

žiji a pracuji pro všechny.

Každý dotek mé ruky ať je tvůj,

tvůj ať je přízvuk mého hlasu.

Jsem ubohé nic,

na něm ať se tvá láska vrátí

do vyprahlého světa jako voda,

vydatně tryskající z tvé rány, Pane!

Božská moudrosti,

prozař chmurný smutek tak mnohých,
všech!

Maria ať tam září!

Ty však neodcházej

Ano, jsme rádi, Pane,
když nám křídlo anděla
odkryje nebeský horizont,
kteřý nám neočekávaně
zahalila zkouška.

Jsme rádi, Pane,

protože tvoje láska

se v těchto okamžicích ukazuje jako všemohoucí

a přivádí naši duši

k uctívání a plesání

přecházejícímu do ticha.

At' pomine, Pane, zkouška,
která trýznivě svírá naši duši.
Ale kéž nikdy neodejde
tvá nádherná zářivá postava
z temné noci,
když
byla všude poušť
a ty jediný
jsi pro nás rozkvetl;
když všechno mlčelo
a ty jediný jsi hovořil,
když všichni byli pryč
a ty jediný jsi nám dělal společnost
a jemně jsi nám opakoval pravdy,
které nesmějí v naší duši
ochabnout:
že tady jsme jen přechodně
a že naše cílové místo je jinde;
že všichni jsou stínem
a ty jediný skutečností.
At' pomine zkouška, Pane,
ale ty neodcházej
a okouzlené bolesti
nás uzavři
do trojičného Srdce.
Pane,
at' nás znovu neuchvátí klam světa
i v těch nejsvětějších věcech,
které vlastní,
ale at' je s námi a v nás pouze Svatý,

spolu se Svatou, Pannou a tvou Matkou –
rouchem,
které napořád
všechny přikryje.

Vděčnost

Mám tě ráda.
Říkám ti to ne proto,
že bych se tomu tak naučila,
ani proto, že by mi tato slova napovídalo
srdce,
a ani proto ne, že mi víra
umožňuje věřit v to, že jsi láska.
Dokonce ani proto,
že jsi za mne zemřel.

Mám tě ráda,
protože jsi vstoupil do mého života
více, než vstupuje vzduch do mých plic,
více než krev do mých žil.
Vstoupil jsi tam,
kam nikdo jiný nemohl vstoupit,
když mi nikdo nemohl pomoci,
pokaždé, když mě nikdo
nedokázal utěšit.

Každý den jsem s tebou hovořila,
hodinu za hodinou na tebe hleděla
a v tvé tváři
jsem četla odpověď,

ve tvých slovech
nacházela vysvětlení,
ve tvé lásce řešení.

Mám tě ráda,
protože jsi tolik let žil se mnou
a já žila z tebe.
Pila jsem z tvého Zákona,
aniž bych si to uvědomovala.

Živila jsem se jím,
sítila díky němu,
zotavovala se,
ale byla jsem nevědomá
jako dítě, které pije od matky
a ještě ji neumí oslovit
jejím sladkým jménem.

Učiň, v čase,
který mi zbývá,
ať jsem ti alespoň trochu vděčná
za lásku,
kterou jsi mi projevil
a která mě přiměla,
abych ti řekla:
Mám tě ráda.

Srdce za srdce

Při svatém přijímání jsem myslela na Ježíšovo Srdce: na jeho Srdce, které uctívám v Eucharistii, když přichází, a v Ráji, kde navždy má vedle sebe Srdce Mariino.

Jsem ráda, že jsem lépe pochopila jeho existenci a skutečnost i to, jaké nesmírné štěstí je mít toto Srdce, takové Srdce, které miluje.

A přemýšlela jsem o tom, jak bych se měla k Ježíšovu Srdci chovat.

Vytušila jsem, že Srdce volá srdce.

„Srdce za srdce“ se tedy stane mottem mého života ode dneška a navždy, dokud Bůh bude chtít.

Srdce za srdce. To znamená, že mé srdce má nanejvýš úzkostlivě žít absolutní ztracení, aby úplně uvolnilo místo Duchu Svatému, který jediný může ve mně důstojně milovat Ježíšovo Srdce. Tedy všechno odsouvat, všechno ztrácet, i ty nejkrásnější a nejsvětější věci – všechno, co bych sice mohla oprávněně milovat, ale co není Bůh.

XIX. Litanie k Nejsvětější svátosti oltární

Pane, smiluj se. Pane, smiluje,
Kriste, smiluj se. Kriste, smiluj se.
Pane smiluj se. Pane, smiluj se.

Bože, náš nebeský Otče,
smiluj se nad námi.
Bože Synu, Vykupiteli světa,
Bože, Duchu Svátý,
Bože v Trojici jediný,

Ježíši, který jsi z lásky k nám vzal na sebe
úkol vykoupení,
Ježíši, který jsi přišel, abys spasil hříšníky,
Ježíši, který jsi slíbil útěchu a pomoc
všem, kdo se k tobě utíkají,
Ježíši, který jsi na odpuštění hříchů vzal
na sebe jho kříže,
Ježíši, který jsi na památku svého utrpení
ustanovil Nejsvětější svátost,
Ježíši, který jsi nám v této svátosti zane-
chal své Tělo a svou Krev,
Ježíši, který jsi nám v této svátosti odká-
zal nekrvavou smírnou obět',
Ježíši, který věřící přijímající tuto svátost
naplňuješ milostí,
Ježíši, který tímto pokrmem chráníš pra-
vé kající před pádem,
Ježíši, který jsi nám v této svátosti dal zá-

ruku vzkříšení a slávy,
Ježíši, který sytíš tímto chlebem umírající
na cestě do věčnosti,
Ježíši, který nám v této svátosti ukazuješ
svou všemohoucnost,
Ježíši, který nám v této svátosti dáváš na-
jevo svou velikou moc,

Od každého hříchu
vysvobod' nás, Pane.
Od každého zneuctění Nejsvětější svá-
tosti
Od nehodného přijímání této svátosti
Od každého pokušení
Od každé nečistoty srdce

Skrze lásku, se kterou jsi Nejsvětější svá-
tost ustanovil, zachovej nám víru v Nej-
světější svátost,
prosíme tě, vyslyš nás.
Rozmnož naši úctu k Nejsvětější svátosti,
Uděl nám milost k hodnému přijímání,
Přiveď bloudící k poznání své pravdy,
Uděl pokoj a jednotu všem křesťanům,
Chraň, posvěcuj a ved' svou církev,
Pamatuj na našeho papeže N. a celý bis-
kupský sbor,

Beránku Boží, tys na sebe vzal hříchy světa, smiluj se nad námi.

Beránku Boží, tys na sebe vzal hříchy světa, smiluj se nad námi.

Beránku Boží, tys na sebe vzal hříchy světa, smiluj se nad námi.

Ježíši tichý, Srdce pokorného, přetvoř naše srdce podle Srdce svého.

Chléb z nebe dal jsi jim, všechno potěšení v sobě obsahující.

Modleme se:

Pane Ježíši Kriste, v obdivuhodné svátosti jsi nám zanechal památku na své umučení. Dej nám, prosíme, ať svatá tajemství tvého Těla a tvé Krve uctíváme tak, abychom v sobě zakoušeli ovoce tvé výkupné oběti. Neboť ty žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.

V době velikonoční:

Všemohoucí, věčný Bože, Kristovým zmrtvýchvstáním nás obnovuješ pro věčný život. Rozmnož v nás ovoce velikonočního tajemství a posiluj naše srdce pokrmem spásy. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Poznámky

124

Poznámky

125

Eucharistická hodina	4
I. Chvilé před Nejsvětější Svátostí	8
II. Adorace podle sv. Jana Maria Vianneye	13
III. Adorace Boha, který je tu pro nás	16
IV. Vánoční adorace	22
V. Adorace na Hoře proměnění	26
VI. Adorace u Božího hrobu	30
VII. Vánoční adorace	41
VIII. Svatodušní adorace	47
IX. Adorace manželů A	51
X. Adorace manželů B	57
XI. Adorace s Tomášem Kempenským	63
XII. Adorace s Antonínem Šuránkem	70
XIII. Adorace se svatou sestrou Faustynou	77
XIV. Adorace plná otázek	84
XV. Modlitby sv. Jana Pavla II.	91
XVI. Modlitby papeže Benedikta XVI	99
XVII. Modlitby různých papežů	102
XVIII. Různé modlitby	108
XIX. Litanie k Nejsvětější svátosti oltářní	118
Poznámky	121

Eucharistická hodina

osobní knížka člena

Duchovní společenství adorátorů
ostravsko-opavské diecéze
založil

Mons. František Václav Lobkowicz

Knížku sestavil

Mons. Jan Graubner

Grafické zpracování:

Exa Print - Design s.r.o.

www.exaprint.cz

S upřímnou vděčností
za poskytnutí grafických podkladů

Tisk

Tiskárna Kleinwächter

1. upravené vydání

vydána pro potřeby

Biskupství ostravsko-opavského

2016

Opravdu platí, že Boha nikdy nikdo neviděl tak, jak je On sám v sobě. A přece platí, že Bůh pro nás není naprosto neviditelný, nezůstal pro nás nepřístupný. Bůh nás miloval jako první, a tato Boží láska se projevila mezi námi, učinila se viditelnou, když On „poslal na svět svého jednorozeného Syna, abychom měli život skrze něho.“ (1 Jan 4,9) Bůh se učinil viditelným, protože v Synu můžeme spatřovat Otce.

Ve skutečnosti existuje mnohotvárná viditelnost Boha. V dějinách lásky, jak vypravuje Bible, nám On sám vychází v ústrety, snaží se nás získat, a to až do Poslední večeře, až k Srdci probodenému na kříži, až ke zjevením Vzkříšeného, až k velkým dílům, skrze něž On sám prostřednictvím jednání apoštolů vedl putování rodící se církve.

Také v následujících dějinách církve nebyl Pán nepřítomen. Vychází nám stále znovu v ústrety skrze lidi, v nichž je patrný; skrze své slovo, ve svátostech, především pak v Eucharistii.

(Benedikt XVI., *Deus caritas est*, 17)